Publicațiune periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni

8 LEI

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

PIERRE DEMOUSSON

COMOARA IDOLULUI

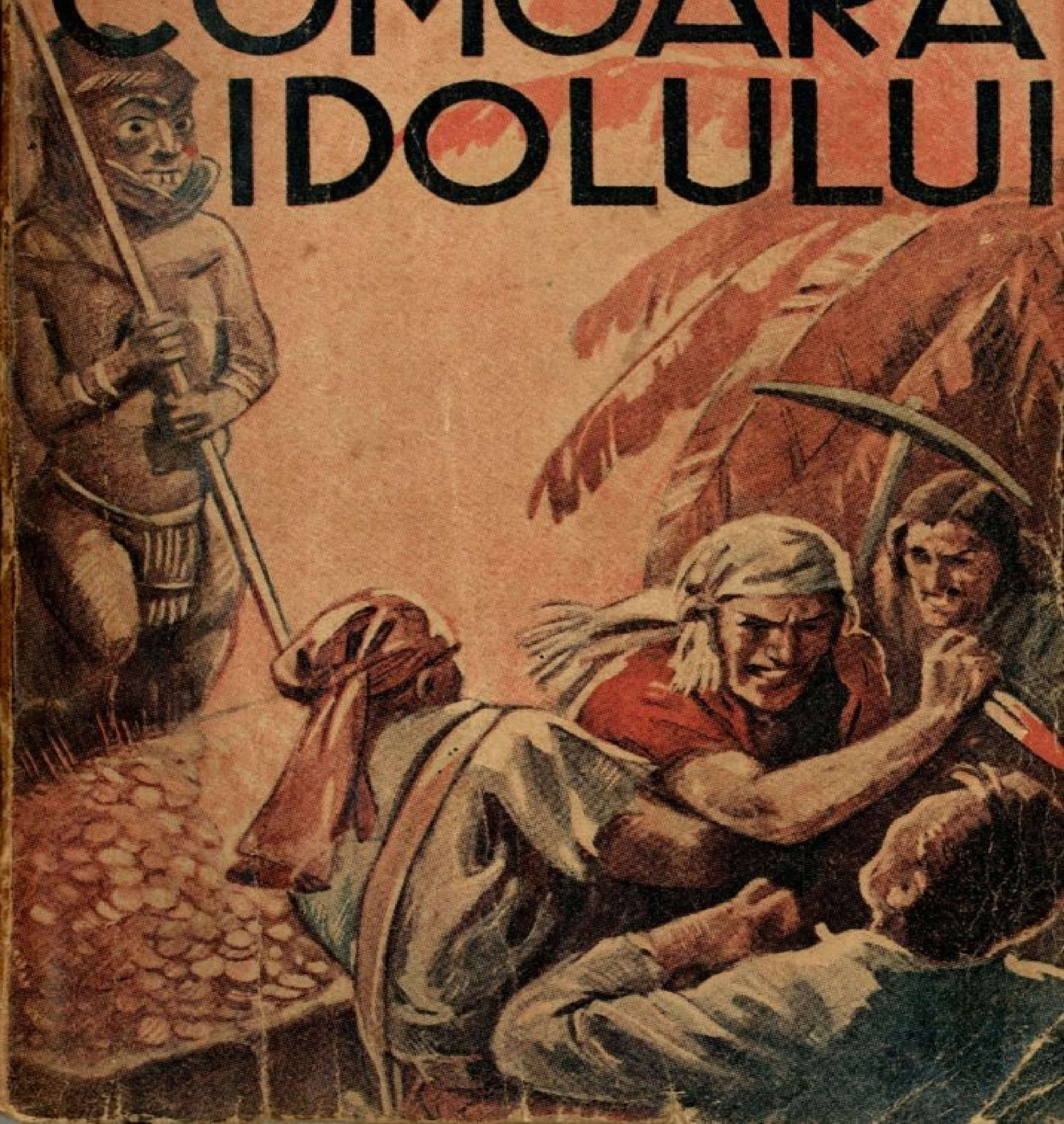

„ A V E N T U R A ”

Romane de acţiune şi pasiune

PIERRE DEMOUSSON

COMOARA IDOLULUI

Traducere de
P. TAMARIAN

Cuprins

1...3
2. MARIA-ASUNCION..8
3. FÂRTAŢII COASTEI...15
4. TAINA LUI SUBŢIRELU..20
5. ENIGMA...27
6. ÎN EXPEDIŢIE...30
7. RECUNOŞTINŢA LUI OCHI-GALBEN...35
8. GOANA DUPĂ COMOARĂ...39
9. INDIENII MAYA..41
10. IDOLUL CU LANCEA DE AUR...46
11. LA AMAN...52
12. LA DOI CAI DE CAMPESCA..55
13. COMOARA...58
14. O BRUTĂ...60
15. PĂRĂSIT...64
16. SURPRIZELE AURORII..69
17. CAVALERUL REMY DE MONTBARD...72
18. COMOARA FLIBUSTIERULUI..78

1.

— Strângeţi frânghia! Cârma la babord…

Ordinul acesta, dat cu un glas vibrant, răsuna dintr-o barcă, singură în zori, în aceasta imensitate caldă care e golful Mexicului.

Pe orizontul care începea a se albi, silueta bărbatului se înălţa, în picioare, între patru vâslaşi aplecaţi peşti lopeţile lor. Aproape de el, în fundul luntrii, colcăia o grămadă mare de peşti de tot felul prinşi în cursul nopţii.

În partea dinapoi, doi inşi mânuiau frânghia năvodului greu care prinsese această frumoasă recoltă vie.

Totuşi, aceşti pescari nu aveau înfăţişarea paşnică ce-o puteai presupune judecând după ocupaţia lor. Sub beretele lor cafenii, se profilau nişte feţe sălbatice iar sub laibărul de piele cătrănită a aceluia ce părea a fi patronul, luceau în lumina dimineţii prăselele unui pumnal şi ale unui pistol,

— Năvodul sus! strigă el.

Greaua plasă ieşi încet la suprafaţa apei şi fu trasă în barcă. Intre ochiurile reţelei, peştii se zbăteau; unul din ei, un câine de mare cu solzii strălucitori, sări în obrazul marinarului care întindea mâna să-l apuce. — omul trânti o înjurătură: bereta îi căzuse în mare.

— Aruncă-mi un harpon, măi Gael, spuse el tovarăşului său şi încercă să-şi repescuiască bereta, săltată pe crestele talazurilor.

Dar în clipa când s-o atingă se produse un clocot în apă, un cap rotund şi mustăcios se ivi, hăpăi bereta cu botul şi dispăru.

— Un delfin! strigă patronul râzând. — Al meu eşti! şi un harpon repezit cu o mână sigură îşi înfipse cârligul în spinarea animalului prin unda înspumată în chiar în clipa în care se cufundase

Cu o cange, un matelot atrase victima şi o îmbarcă. Era un delfin falnic, a cărui piele lucitoare arăta o umflătură în dreptul stomacului: bereta înghiţită Şi glumele curgeau grindină peste nefericitul stăpân al beretei.

— Noroc că nu fuse balenă! Că te înghiţea pe tine tot, ca pe Iona! Un delfin se mulţumeşte să-ţi găbjească numai capela. Dacă nu-ţi sărea într-ajutor Subţirelu, erai azi în primejdie să capeţi o insolaţie!

Cel pe care-l numeau în mod familiar „Subţirelul1* şi care totuşi comanda această ciudată barcă de pescuit, interveni:

— Daţi acum pace delfinului băieţi, ne înapoiem la bordul brickului! N-avea grijă, Yann, bucătarul va spinteca burta hoţului tău şi o să-ţi înapoieze bunătate de capel; până una alta, pune mâna pe o lopată şi vâsleşte voiniceşte.

Marinarii ascultară şi omul de a cârmă în toarse spre tribord. Într-adevăr, numai la o milă de acolo, soarele răsărind lumina un vas aşteptând în plină mare. Apropiindu-se, se deosebi un brick cu echipamentul solid, înarmat cu optsprezece tunuri şi având la proră înscris acest nume paşnic: „Marie-Jeanne”.

Dar, ciudat lucru, acest bastiment, făcui pentru curse şi pentru război, părea grozav de încărcat. Pe punte, erau clădite stive de lemn de insule. În flanc, o spărtură prost cârpită, cu puţin numai deasupra liniei de plutire, trăda un atac suferit de curând.

În timp ce barca se apropia cu iuţeală, datorită sforţării dârze şi regulate a oamenilor, Subţirelul, acum la ciocul din faţă a bărcii, privea crescând brickul. De sub pălăria lui de fetru devenită scorţoasă din cauza apei de mare, fluturau nişte plete blonde lungi până la umeri. Trăsăturile îi erau fine, în ciuda bronzării de soare şi vânt: un profil regulat, ochi albaştri, a cărui privire era îndulcită de nişte gene lungi; această faţă fără barbă nici mustăţi ar fi avut ceva feminin în ea, dacă nu era energia fălcilor şi desenul plin de voinţă al bărbiei.

Tânărul nu avea însă în momentul acesta expresia de voioasă mândrie a marinarului care-şi priveşte bastimentul. Privirea lui se întunecase. De altfel, pe măsură ce barca se apropia de brick, şi ceilalţi marinari, până adineauri veseli, amuţiră, ca nişte şcolari care se apropie de profesor.

Abordară; li se aruncă un ştreang. Cu toţii se căţărară, cu sprinteneală, pe flancul vasului şi săriră pe punte, pe când ceilalţi marinari ai brickului se grăbiră să tragă în sus cu macaralele barca şi conţ. Nutul ei.

În capul punţii de comandă din faţă, un bărbat supraveghea operaţia, cu o privire străpungătoare: cu nasul în plisc de pasăre

de pradă, cu buzele subţiri sub nişte mustăţi ţepoase, îmbrăcat în piele din cap până-n picioare şi înarmat până-n dinţi, personajul acesta avea înfăţişarea unui adevărat hoţ de mare. Ochii lui verzi şi scânteietori făceau să-şi plece privirile până şi cei mai îndrăzneţi din oamenii echipajului.

Unul din ei mormăi într-ascuns:

— Braţ-de-Fier azi iar pare să aibă draci. Păzea, băieţi!

Numai Subţirelul ou împărtăşea teama generală. Privi calm pe căpitan şi spuse:

— Năvod bogat Putem pleca. O să avem merinde destule până la „Ţestoasa” noastră.

Cel căruia îi ziceau Braţ-de-Fier avu o mişcare de mânie.

— Ţi-am trecut cumva comanda „Marie-Jeannei”? Treaba ta e să hotărăşti plecarea? Numai eu comand aci şi dacă îmi place s-o pornesc iar la larg, nimeni n-are să crâcnească!… Dar nobilul domn Subţirelu a decis înapoierea la Ţepoasa, adaugă el ironic. Să ne înapoiem deci! La tribord bara! Desfaceţi pânza artimonului[1] şi la drum!…

Ordinele fiind repede ex cutate, vasul cu două pânze începu să alunece sprinten spre Vest. Subţirelul care întâmpinase bruftuluiala cu deplină nesinchiseală, se îndreptă spre cabina secundului şi dispăru în ea.

Oamenii cari nu erau ocupaţi la manevra vasului, se adunaseră în partea dinapoi şi înconjurau pe bucătarul bordului, care se pregătea să spintece faimosul delfin de azi dimineaţa: hoţul de berete.

Pe când unii supravegheau operaţia, ceilalţi stăteau de vorbă:

— De alaltăieri, căpitanul fierbe împotriva secundului, nu-l mai are la stomac, spunea camaradului său de alături o namilă de om roşcovan, însemnat la frunte de o cicatrice încă neagră. Vezi că priceperii Subţirelului îi datorăm recolta asta bogată de peşte şi Braţ-de-Fier e numai venin şi invidie.

— Că bine zici, Flămândule, răspunse tovarăşul, un basc cu numele Michael; nu văzuşi? chiar şi căpitanul s-a tras înapoi în momentul când să abordeze acest blestemat vas englez, sub focul mortierelor lui. Cine dracu ar fi putut să creadă că un vas prost de comerţ, încărcat cu lemn de insule, să fie înarmat în aşa fel. Scuipa foc ca iadul. Cu toate astea văzu şi săritura Subţirelului nostru pe puntea din faţă a celuilalt şi cum s-a

---

[1] Catartul dinapoi.

năpustit ca vijelia în duşmani! Îi snopea, nu alta. A doborât pe tunari cu câteva lovituri de măciucă, iar noi ăştialalţi l-am urmat fără măcar să ştim cum s-a făcut.

Deodată, omul amuţi. Căpitanul venea morocănos înspre partea lor, şi privea bănuitor grupul.

Bucătarul scotea tocmai, triumfal, din stomacul monstrului, bereta lui Yann, mânjită toată de sânge. Dar scăpă un strigăt de mirare. Din îndoiturile beretei căzuse afară un obiect lucitor care, izbindu-se pe punte, dăduse un sunet metalic.

— Ce-i acolo? exclamă Braţ-de-Fier, tresărind, pe când o scăpărare de interes îi trecea prin luminile ochilor: recunoscuse zgomotul aurului.

Da, era într-adevăr ceva de aur, un fel de cutiuţă, cizelată toată pe care un matelot i-o întinse cu părere de rău. Afurisitul ăsta de căpitan era totdeauna pe aproape când era vreo pleaşcă!

Braţ-de-Fier examină obiectul scump, — îl răsucea, apăsa când ici când colo stângaci şi fără succes. În sfârşit, degetele lui dând de bună seama de vreun resort ascuns prin figurile cizelurei, cutiuţa se deschise.

Vei! ea nu conţinea decât o hârtie îngălbenită, pe care erau scrise aceste cuvinte:

„Campescanibus duobus equibus aurea lancea mea et mundi imperium dat”.

Căpitanul le buchisi cu oarecare greutate, repetând de câteva ori cu jumătate glas silabele necunoscute.

— Dă-o dracului de păsărească, exclamă el, parcă altă treabă nu mai am decât să-mi sparg capul cu cimilituri. Vreau să mă duc la culcare, să se dea de veste secundului, şi să nu îndrăznească nimeni să mă turbure până nu s-o zări de pe catarg Ţestoasa. Să vie sentinela să mă vestească.

Şi se depărta, vârând în buzunar cutiuţa misterioasă.

Văzându-l plecând cu lucrul găsit de ei, mateloţii se împrăştiară înciudaţi, dar fără a murmura. Disciplina era de fier pe bordul „Marie-Jeannei”, vas corsar temut de Englezi şi bine cunoscut de negustorii porturilor Portugaliei, cărora le vindea prăzile adunate, după fiecare croazieră în Ocean.

Şi nimeni pe bordul său nu ştia că, în dimineaţa aceea, odată

cu delfinul lacom, ei îmbarcaseră destinul lor şi al vasului lor.

2.
MARIA-ASUNCION

— Pământ!

O izbucnire de urale salută strigătul observatorului din cafasul de sus al catartului mare. Toţi, mateloţi, h >ţi de mare, contrabandişti, şi chiar nepăsătorul Braţ-de-Fier, rămas pe puntea de comandă, se repeziră la bordaj ca să scurme cu privirea orizontul.

În zare, într-adevăr, o mică pată mohorâtă se desprindea de pe undele albastre.

— Eu văd pe chei un câine, spuse un glas cleios, duhnind a foi de tutun mestecat în măsele,

— Zău, deşcă, nu mai spune, — mă mir că nu-i vezi şi puricii!

Un hohot de râs izbucni dintr-o duzină de gâtlej e aspre.

De la duneta căpitanului aceste cuvinte întrerupseră glumele:

— Raţia dublă de rom echipajului!

— Trăiască căpitanul! Trăiască Braţ-de-Fier!

Îşi meritaseră cu prisosinţă acest mic supliment, toţi oamenii ăştia dârzi, după ostenelile, truzile şi primejdiile înfruntate în croaziera ce se termina!

Acum „Marie-Jeanne” revenea la insula Ţestoasei, unde puteau să se mai destindă, să se mai odihnească. Peste un ceas cel mult vor fi la chei, îşi vor regăsi prietenii, negustorii ce au să le cumpere prozile şi după aceea, mai ales, vor da buzna la jupân Ortega-Caracatiţă, cu basamacul arzător de beregăţi, tafia, de care duseseră cel mai mult lipsă în toată expediţia.

Cârciumarul ăsta era sufletul întregii insule, la tejgheaua lui şi pe mesele lui socoate piraţii şi contrabandiştii mării puseră totdeauna la cale cele mai straşnice lovituri ale lor.

Cine era mai bine informat decât el de tot ce se petrecea în Insulele Fecioarei sau în Insulele Vânturilor, în megieşele presidios spaniole sau la mehenghii ceia de exportatori englezi.

Cu ochiul său unic, căci era chior, vedea tot, şi pe când

şontâcăia în jurul scaunelor grosolane, nu pierdea niciodată prilejul să sufle la urechea vreunei hoţ de mare pe care-l lefterise de bani şi care se cătrănea acum cu făfia pe veresie:

— Cică e un convoi de aur care o să părăsească Mexicul peste trei săptămâni.

Regele autorizase pirateria, slavă Domnului! Fărtaţii coastelor aveau să profite de ocazie şi vai de cine avea să cadă în laba lor brutală. Fără milă: ei nu iertau niciodată!

Mânată dinapoi de o briză bună care-i umfla pânzele stacojii — culoarea celor din Saint-Malo—corabia „Mărie- Jeanne” fugea cu draci şi Ţestoasa, care cu puţin mainainte nu era decât un punct la orizont, se desluşea tot mai bine. Se şi deosebeau casele joase şi cei câţiva palmieri, triaţi parcă în metal, care scoborau până la mare.

Brickul mergea bine şi nu întârzie să ajungă la edecul lui, la cheiul micului port.

Pe punte, ca şi în magaziile din adâncul corăbiei, hoţii de mare se pregăteau pentru aterizare; îi vedeai forfotind de colo colo, alergând de-a lungul bordului şi adunându-şi sacii şi desagile cu lucrurile lor.

Unii aduceau mici averi realizate din jafurile lor de peste tot; ăştia erau cuminţi, firile negustoreşti, cei care nu aveau decât un gând în cap, să se retragă într-un colţişor liniştit de pe vreo coastă paşnică, spre a-şi sfârşi zilele chivernisindu-şi micul belşug agonisit cu primejdia vieţii.

Alţii, mai nepăsători, luau parte la iureşele astea pe mări, de dragostea gloriei, pentru plăcerea de a se bate, din ură împotriva englezului, necăutând decât cicatrici şi cucuie, şi nefiind niciodată mai fericiţi de cât în toiul unui abordaj pe un vas atacat, când, cu sabia într-o mână, cu securea într-alta, se puteau repezi urlând asupra inamicului, doborând în dreapta şi în stânga, în timp ce sunau canonadele şi explodau ghiulelele.

Câţiva, în sfârşit, nu puteau fi rânduiţi nici în categoria asta, nici în cea dintâi; erau aceia care se aruncaseră în aventuroasa viaţă de pirat cum te arunci în uitare, care fugiseră de Europa, cum fugi de un vis rău şi care-şi târau pe ape e tropicale un plictis fără sfârşit, populat de singurele amintiri ale vremii „când erau fericiţi”.

Gabierii[2] „Marie-Jeannei” scoborâră de pe vergelele

[2] Marinarii încercaţi cu serviciul catartelor de cafas.

vântrelelor, unde îşi ispråviseră lucrul.

Cu pânzele aproape strânse, brickul alergă spre uscat, în clătină i line.

Subţirelul, încrucişându-şi braţele, se apropiase de căpitan.

— Nu anunţi întoarcerea noastră?

— La ce? răspunse celălalt, arţăgos.

— Pentru că aşa e obiceiul.

— Pentru ca drăguţa d-tale să-ţi iasă în întâmpinare, nu-i aşa? îl luă peste picior Braţ-de-Fier.

Secundul rămase netulburat.

— Fie! continuă căpitanul. Hei, Jeane, chemă el întorcându-se spre ghereta din fund.

Un bătrân marinar, desculţ, cu o tichie pusă strâmb pe un craniu chel cârpit de cicatrici, se ridică de pe un rotocol de otgoane, pe care se tolănise privind insula ce se apropia tot mai mult.

— Pregăteşte tunul cel greu, reluă căpitanul. Trei focuri oarbe ca să salut uscatul.

— Înţeles, patroane.

Echipajul, văzând preparativele, se bucura, în timp ce gabierii scoteau din lăzi două steaguri.

Când prima descărcare de tun răzbubui ca un tunet în mijlocul unui nor de fum, două stindarde, pavilioanele vasului, urc iu mânuite pe scripete de mâini dibace, spre catartul mare: vântul jucându-se le desfăşură cutele, şi florile de crin ale Regelui Franţei se înălţară peste stindardul sângeriu împodobit în colţul stâng cu o hârcă de mort albă pe două ciolane încrucişate, steagul lui Braţ-de-Fier.

Apoi, două alte bubuituri răsunară una după alta, făcând să tremure toată cheresteaua brickului.

Din insulă, au fost auzite, şi în vârful prăjinei-catart, din mica radă urcă un semnal şi coborî, de trei un.

— Urra! urlă echipajul lui „Marie-Jeanne”.

— Trăiască Regele.

Pe cheiurile Ţestoasei se vedea îngrămădindu-se mulţimea, deasă şi zorită, ca să sărbătorească întoarcerea fericită a voinicilor Flibustieri[3].

---

[3] Flibustieri, piraţi, hoţi de mare. Flibustierii formau o asociaţie pentru a prăda vasele spaniole şi engleze, în secolul al XVII şi al XVIII-lea.
În timp de război aveau autorizaţia regelui Franţei.

Subţirelul, tăcut, se dusese să ia ocheanul de bord şi potrivindu-l după ochii lui, se instală lângă omul de la cârmă şi cercetă cu încordare uscatul.

Matelotul, cu mâna pe roată, îl privi un moment.

— Ai zărit-o? întrebă cârmaciul.

— Nu.

— Nu te nelinişti, o să fie la sigur pe chei. Căpcăunul bătrân de taică-său, jupân Ortepa-Caracatiţă prea are nevoie de căpitanul Braţ-de-Fier ca să nu caute să-l linguşească prin toate mijloacele. Şi fata lui…

— Vai, Yannick, ce spui tu e din păcate adevărat, prea adevărat!

— Ei, nu-ţi mai face sânge rău, locotenente…

— Ss! nu-mi mai zice astfel!

— Adevărat, iartă-mă. Fii pe pace, Subţirelule dragă, căsătoria asta n-are să se facă, îţi spun eu. Mititica n-o să primească în ruptul capului să fie nevasta bolobocului ăsta bătrân de rom, Braţ-de-Fier. Poate el s-o cumpere scump de la taică-său, ea nu-i din alea care se lasă vândută ca o marfă!

— Să te-auză D-zeu!

— Şi apoi, ce? Ştii, la urma urmei că Yannick al tău ţi-e credincios cu trup şi suflet. N-ai avea decât să-mi spui o vorbă, decât să-mi faci un semn, Subţirelule, şi căpitanul, oricât e el de Sperietoare, ar zbura peste bord, hăltăbâc! în rada Ţestoasei.

— Yannick!

— Şi ştii doar că p-aci colcăie de rechini d-ăi barosani care n-au obicei să lase fărâme din ospăţul lor. Aşa că, unde i pramatia de căpitan? — nu ştiu n-am văzut!

— Mulţumesc, camarade. Dar niciodată nu m-aş hotărî la vreo faptă urâtă ca să mă descotorosesc de un duşman, oricât de puţin l-aş stima.

— Fleacuri, fiule. Dă-mi voie să ţi-o spun.

— Smuceşte la dreapta, Yann, că loveşti gabarra[4] ceea.

Omul, fără a mai răspunde, se culcă peste roata cârmii, se opinteşte cu un „ha!” din rărunchi şi îndreptă brickul.

Dar un glas răcâit se răsteşte din dunetă:

— Lăsaţi palavrele la cârmă! Cască ochii cârmaci!

Era Braţ-de-Fier.

Cartierul lor general era Insula Ţestoasei.

[4] Dubas, luntre lată pentru încărcatul şi descărcatul corăbiilor.

— Câine! Lepră! bombăni Yann, bretonul.

— La revedere! îi spuse secundul şi se depărtă spre a se supune.

Se şi auzeau strigătele şi aclamaţiile mulţimii pe chei, gata să primească comorile.

Se înfiinţaseră acolo şi autorităţile insulei: Domnul Guvernator pentru Majestatea Sa Re ele îşi îmbrăcase uniforma roşie galonată toată cu fîret de aur şi târa pompos după el o sabie care l-ar fi încurcat mult dacă ar fi trebuit să se servească de ea. Doi ofiţeri în uniformele albastre ale Franţei, cu crucea sfântului Ludovic pe piept, îi făceau la distanţă o escortă respectoasă şi menţineau între el şi rândurile strânse ale piraţilor un gol, care ferea de orice contact necurat preţioasa lui persoană.

Câţiva ni gri, câţiva mulatri, negrese împopoţonate cu ştofe pestriţe, se amestecaseră în gloata peste care soarele Golfului din Mexic îşi vărsa jăraticul de nesuportat.

În momentul când flancul brickului se alipea de grinzile debarcaderului, Domnul Guvernator întoarse capul înapoi şi rândurile gloatei se deschis că ca să facă loc să treacă cea mai graţioasă arătare: învesmântată toată în alb, cu faţa îngerească înconjurată de cârlionţii mătăsoşi ai părului ei castaniu, înainta o fată încântătoare, ducând pe braţe un enorm buchet de flori multicolore.

Guvernatorul se înclină galant înaintea ei, îi sărută mână pe care o reţinu într-a lui şi o conduse cu graţia unui maestru de balet, cam prea rotofei, în mijlocul aclamaţiilor zgomotoase ale mulţimii, până la deschizătura de intrare a brickului „Marie-Jeanne”, în care apăru mătăhălosul Braţ-de-Fier, plin de ifos.

— Primeşte aceste flori, glorioase Căpitan, spuse reprezentantul Majestăţii Sale, ca omagiu adus bravurii pe care o desfăşori pentru a apăra pe întinderea mărilor coloniile Regelui.

— Mulţumesc Domnişoară Maria-Asuncion, grohăi flibustierul, încercând un salut ceremonios care-l făcu caraghios. Şi eu m-am gândit la d-ta, în timpul expediţiei, şi ţi-am adus asta.

În acelaşi timp îi întinse cutiuţa de aur găsită în ajun în pântecele delfinului, după ce scoase din ea, aruncându-l neglijent pe jos, documentul enigmatic pentru el şi pe care-l socotea fă a însemnătate.

Fata, fericită de cadoul frumos, era să răspundă, când ochii ei,

străbătuţi de un fulger de plăcere întâlniră ochii subţirelului, care, încă pe bord o mistuiau cu privirea.

Atunci, numai cu un semn din cap, mulţumii lui Braţ-de-Fier, iar secundului său îi adresă cel mai graţios zâmbet al ei.

3.
FÂRTAŢII COASTEI

În mijlocul înghesuielii de case mărunte care formau portul Ţestoasei se înălţa o clădire destul de spaţioasă, pe care o mică. Clopotniţă din centrul curţii lăuntrice o deosebea de vecinele ei.

Era biserica Sfânta Maria şi dependinţele ei şi anume: locuinţa Părintelui Eusebe, caputin şi paroh al insulei.

În momentul acela, din veranda din dosul Capelei, pe care umbra câtorva palmieri şi un umbrar de pânză o apărau de arşiţa soarelui tropical, răsunau isonuri cu silabe gângave şi cântece tărăgănate de glasuri copilăreşti şi creole.

Era ora catehismului.

Cu capul lui rotund înclinat puţin în piept, cu mâinile încrucişate pe rasa cafenie care ascundea oarecare corpolenţă, Părintele Eusebe se plimba în lung şi-n lat în mijlocul unui cerc de copilandri şezând jos pe rogojini: cei mai mulţi aveau frumoşi ochi negri, păr cârlionţat şi tenul chihlibariu al copiilor din picturile lui Murillo; câteva căpăţâni cu păr creţ, câteva mutrişoare de culoarea ciocolatei trădau originea lor neagră.

— Juan! nu ştii azi lecţia, spunea Părintele. Ca pedeapsă, tu n-ai să arunci duminică flori în timpul procesiunii.

Dar vinovatul nu mai asculta; ochii lui curioşi priveau îndărătul preotului o siluetă apărută: o tânără mulatră de vreo doisprezece ani, cu o fustişoată zdrenţăroasă, în cap cu o pălărie de paie ferfeniţată, dar de sub care scânteiau nişte ochi pătrunzători şi ciudat de inteligenţi.

— Sfinţia Ta, se hotărî ea să spună cu o voce sfioasă. Stăpână-mea m-a trimis să vă chem, Maia se boceşte şi spune că o să moară.

— Maia, spuse părintele întorcând-se, servitoarea lui jupân Ortega? Bine, aleargă de-i spune că viu numaidecât.

— Am sfârşit lecţia pe ziua de azi, copii! Luis, tu care ştii cel

mai bine şi eşti cel mai deştept, spune rugăciunea. După asta puteţi să plecaţi.

Şi pe când cel mai răsărit dintre copii începea Tatăl nostru cu o voce monotonă, caputinul pătrunse în paraclis, apoi plecă grăbit, dar târând puţ n sandalele, prin ulicioara bătută de soare care ducea în port şi unde se găsea faimoaşa cârciumă „La bravul Flibustier”.

La ora asta a dimineţii, strada era animată. Pe când mergea, întâlnea arăpoaice care, peste basmalele lor pestriţe, pun au panerul cu peşte proaspăt pescuit pe care-l urcau la coliba lor, zidită colo sus, pe culme; mulatri mânând cu băţul măgăruşi încărcaţi cu câte două burdufuri pline cu apă de băut; onorabili comersanţi coborând călări ca să trateze la cârciumă vreo afacere grabnică cu flibustierii, deţinători de mărfuri preţioase. Toţi, trecând pe lângă paroh, îl salutau cu o exclamaţie, pe jumătate respectoasă pe jumătate familiară, iar Părintele răspundea pe un ton prietenos.

— Ei, Arnadu! ţi-ai ţinut făgăduiala să nu mai iei în gură o picătură de tafii?

Negrul îşi rânji pişicher dinţii albi şi o şterse fără răspuns.

— Salut, Senor Zambuco, chem binecuvântarea Domnului asupra afacerii ce te duci s-o tratezi: partea orfanilor ce-i am în grijă va fi desigur cu atât mai mare, nu-i aşa?

Dar la cotitura uliţei, o ramură de palmier uscată se bălăbănea deasupra unei uşi din care scăpau zgomote de voci gâlcevitoare.

Părintele Eusebe ajunsese.

Se feri totuşi să intre pe uşa aceea şi o luă pe cărăruia bătătorită de lângă casă.

La zgomotul sandalelor lui, o portiţa din îngrăditura înaltă se întredeschise şi graţioasa siluetă a Măriei - Asuncion se ivi în pervazul ei.

— Vino repede, Părinte, sărăcuţa mea Maia e rău de tot.

Faţa frumoasei fete era trasă de nelinişte şi ochii umflaţi de lacrimi. Conduse pe cleric la o mică colină din fundul grădinii.

Aci pe un pat sărăcăcios, zăcea o negresă bătrână, răsuflând greu.

Privirea ei împăienjenită se reaprinse puţin în chipul de negru devenit cenuşiu, dar nu făcu niciun gest. La picioarele patului sta mica mulatră de adineauri.

Tânăra fată se plecă spre ea, fină şi drăgălaşă în rochia ei albă, neştiutoare de frumosul tablou pe care tinereţea ei triumfătoare o oferea în contrast cu muribunda.

— Dragă dădacă, Părintele are să te vindece. Nu vreau să mă părăseşti.

Şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Ieşi puţin, copila mea, spuse duhovnicul mişcat, plimbă-te puţin în grădină, te chem eu mai pe urmă.

Fata ascultă şi începu a rătăci prin aleile mărginite de bambuşi şi manghieri. Trecu o jumătate de ceas care păru foarte lungă Mariei-Asuncion.

În sfârşit, Părintele reapăru. Ea se repezi înainte-i.

— Nu, nu, linişteşte-te, copila mea. Vei mai avea câteva ceasuri ca să-ţi iei rămas bun de la bătrâna d-tale Maia, şi ai dreptate s-o iubeşti atâta, ea ţi-a ţinut loc de mamă.

Pe când vorbea, privea pe fata cu o atenţie ciudată, cu o nuanţă de emoţie.

— Îţi aminteşti de mama d-tale, Marie-Asuncion?

— Puţin, făcu ea încet. Era frumoasă, vocea îi era dulce şi părul ca al meu. Mă jucam cu buclele ei, pe când mă ţinea pe genunchi. Maia mi-a povestit…

— Şi tatăl d-tale? întrerupse preotul, vreau să spun, îţi aminteşti de tatăl d-tale, atunci când era mai tânăr, la momentul acela al vieţii d-tale?

— Îmi aduc aminte de o voce gravă care cânta un cântec cu refrenul: „Sus! sus! Triumf!” Dar e ciudat, trebuie că am visat, căci tata nu mai ştie acest cântec bizar. Nu l-a mai cântat niciodată.

În momentul acela un zgomot uşor se produse în direcţia colibei şi fata întoarce capul.

— Te las să te întorci lângă Maia, spuse Părintele. Mai viu eu pe seară.

Şi deschise uşiţa.

Dar când s-apuce pe ulicioară, cât pe ce să se lovească de un om care trecea în momentul acela: era Subţirelul.

— Ce cauţi tinere, în strâmtoarea asta afurisită de ulicioară, pe unde abia poate omul să treacă, întrebă venerabilul preot, al cărui pântece cam rotofei ocupa într-adevăr toată lăţimea pasagiului.

Şi fără să aştepte răspunsul care părea a cam încurca pe

tânăr, el adăugă tachinător:

— Nu cumva doreşti, tot ca şi mine, să eviţi a trece prin faţa sălii băutorilor? Ţi-e silă poate de societatea flibustierilor scandalagii? Ei, continuă el, mai râzând, mai serios, dacă hoinăreşti se cheamă că n-ai nimic de făcut. Poftim atunci ceva de lucru care o să-ţi amintească de orele studiilor de latinească de pe băncile şcolii, pe care n-ei fi uitat-o deloc presupun, cum nu vei fi uitat nici de bunul d-tale dascăl Părintele Rapin.

La cuvintele acestea, tânărul tresări uşor, aruncând nişte căutături furişe în jurul lui ca să se încredinţeze că nimeni nu asculta.

Apoi, răspunse mirat:

— Ce-i cu răvaşul acesta, Părinte?

Şi luă în mână petecul de hârtie îngălbenit şi mototolit ce i-l întinde preotul.

— Nu-l cunoşti? Vine totuşi de pe „Marie-Jeanne”. Când ilustrul d-tale căpitan a oferit fetei lui jupân Ortega cutiuţa de aur pe care i-a adus-o din călătorie, a scos din ea petecul ăsta şi l-a aruncat încolo. Dar vântul l-a zvârlit spre rasa mea şi am prins maşinal acest fluture de mare. Caută de tradu, băiatule, şi dacă găseşti vreun înţeles în vorbele astea, ai să te dovedeşti mai mare cărturar ca mine, adaugă caputinul depărtându-se, şi lăsând pe Subţirelul să-şi bată capul cu descifrarea slovelor pălite ale documentului.

4.
TAINA LUI SUBŢIRELU

Care să fi fost trecutul acela misterios al tânărului flibustier, trecut pe care-l cunoştea matelotul Yann şi la care şi Părintele Eusebe făcuse aluzie adineaori, contrariind vădit pe tânăr?

Cititorul curios îl va afla urmărind gândurile care se depănau prin spiritul Subţirelului în timp ce se înapoia încetişor la locuinţa lui, gânduri stârnite de evocarea Părintelui Eusebe.

...Se vedea în vasta sală de conferinţe a liceului Jesuiţilor din Dijon, rezervată elevilor de retorică. În picioare, cu ochii tuturor conşcolarilor şi a Părintelui Camille, directorul, fixaţi asupra lui, el ţinea adunării o pledoarie, o harangă, într-o latinească adesea mai mult violentă decât elegantă.

Se dăduse o temă istorică. Prima jumătate a clasei, înfăţişând senatul roman, susţinuse că o urmărire a Cartaginezilor pe mare era o imprudenţă, ba, şi mai mult, o dezonoare pentru legiunile romane. Partida contrarie, în persoana lui Duiluis, consulul încurând celebru, susţinea necesitatea unui efort naval şi prevedea marea glorie ce şi-ar câştiga-o Roma disputând Cartaginei imperiul mării.

Tânărul Remy de Montbard fusese desemnat în unanimitate de clasa lui să îndeplinească ilustrul rol al lui Duiluis.

Nu că era primul din clasă în elocvenţa latină, departe de asta! Dar toţi ştiau misterioasa atracţie care împingea pe acest fiu al unei nobile familii din Burgundea să-şi părăsească vechiul lui castel, cocoţat pe stâncile Montbardului, ca să se ducă să trăiască în largul mării pe care nu o văzuse niciodată.

Într-adevăr, în anul următor, bătrânul conte, biruit de stăruinţele fiului său, renunţase să-l trimită la Curtea Regelui, şi îi cumpărase, după obiceiurile de atunci, o locotenenţă în marina regală.

Ceruse totuşi ca tânărul, înainte de a porni la fregata

„Junona” pe care trebuia să-şi facă ucenicia armelor şi a marinăriei, sub comanda domnului de La Luzarie, să fie prezentat la Curte.

Trebuia să ia parte la marile vânători din Saint-Germaine, la care majestatea Sa avusese bunăvoinţa să invite pe fiul unuia din bunii ofiţeri ai răposatului său tată.

— Ce spectacol impozant această mare vânătoare pe care Regele o conducea el însuşi cu un avânt în draci, cu ajutorul unui poştalion din care cel mai în vârstă nu avea mai mult de doisprezece ani, întreţinând de aproape haita repezită pe urmele cerbului.

Tânărul Remy, mişcat de o asemenea onoare, urmase vânătoarea cot la cot cu un prieten al tatălui său şi avusese distinsa onoare ca Marele Rege să-i arunce o privire şi un zâmbet binevoitor când după sunarea goarnei de încetare, Majestatea Sa trecuse pe jos, prin gangul de asistenţi înşiraţi respectuos până la careta regală.

Apoi „Junona”, buna fregată înarmată cu patruzeci de tunuri, îşi ivi profilul în amintirile sale.

Cu ce duioşie se gândea acum la frumoasa uniformă de locotenent al marinei regale ce o purtase!

Ce ucenicie plină de bucurii făcuse pe bord!

Cu ce entuziasm porniseră într-o zi cu toate pânzele-n vânt cu toată flota amiralului de Tréville la război împotriva Englezului! Remy căpătase botezul focului, nespus de uimit că nu era mai emoţionat de vârtejul unei ghiulele care, a trecut la două degete de capul lui retezase catargul de cafas de care sta rezemat.

Şi întâiul abordaj de vas inamic, în timpul căruia fusese destul de fericit să dezarmeze şi să facă prizonier pe Sir John Thody, căpitan al marinei regale a Angliei!

Şi cu toate acestea, tocmai această ispravă glorioasă, pricinuise catastrofa vieţii sale.

După câteva zile de captivitate pe bordul „Junonei”, tânărul Englez căutase mijloacele să dezerteze din mijlocul acelor care, cu toată curtoazia lor, îi erau paznici.

Dar cu multă isteţie caută să-şi ascundă intenţiile sub o seninătate deschisă şi o bună dispoziţie nepăsătoare.

Remy legase cu el o prietenie sinceră.

Într-o dimineaţă tânărul locotenent francez era de cart[5] şi se

---

[5] Serviciu de pază de 4 ore (în Marină).

plimba pe dunetă. Lumina abia mijea desluşind numai vârfurile pânzelor palide ale fregatei pe cerul încă întunecos. Tot echipajul dormea, afară de câţiva mateloţi ocupaţi cu manevra.

— Aoh! ce prost io dormit! io prevăd un huracan, spuse deodată îndărătul lui o voce cu un izbitor accent englezesc. Primeşti şi pe mine la foating al d-tale, vreau zice… promenand al d-tale?

— Bucuros, Sir John, spuse voios locotenentul Remy de Montbard. Serios, crezi să avem azi furtună? E totuşi o ceaţă uşoară care vesteşte timp frumos.

Pe când vorbea, se apropiase tânărul englez de bărcile bordului.

— Aoh! spuse acesta pe un ton neglijent oprindu-se în faţa luntrilor atârnate de macarale. Dumneavoastră ăştia Francezii executaţi manevrele foarte rapid, minunat. Tare aş vrea vede frumoasa fregată d-voastră la un adevărat pericol, la un huracan par exempl, în moment când strigat: „Bărci jos în apa!…” un miniut numai şi este făcut, nu aşa?

Ridicase puţin vocea rostind aceste cuvinte şi când Remy, surpi ins, se întoarse, se simţi brusc răsturnat, legat, cu un căluş n gură şi aruncat pe punte Neputincios auzea dezlegându-se barca, lansarea ei pe apă: un uşor zgomot de vâslire îi spunea că barca se depărta.

Înţelese: mateloţii de cart erau vânduţi Englezului şi acesta evadase.

Plin de furie, tânărul locotenent se zvârcolea pe scânduri încerca să şi rupă legăturile. Cârma era părăsită. „Junona” avea să-şi piardă drumul…

După o oră de caznă, mulţumită puterii lui puţin obişnuite deşi zvelt şi subţirel la înfăţişare, frânghiile se desfăcură în sfârşit îşi smulse căluşul aruncându-l în mare şi se repezi la cârmă.

Din fericire, viteza nu era mare pe vremea aceia liniştită. Restabili repede direcţia şi chemă oameni ca să înlocuiască pe mateloţii fugiţi cu prizonierul; apoi se repezi spre cabina căpitanului ca să-l încunoştiinţeze de îndrăzneaţă evadare.

— Cine-i acolo? spuse dinăuntru o voce ursuză.

Domnul de La Luzardiére, brav căpitan şi om galant, avea totuşi din când în când crize de nervi bine cunoscute de subordonaţii lui. Cât timp ţinea reaua lui dispoziţie, vai de cine întrerupea, fie şi fără voie, regularitatea monotonă a vieţii de

bord.

Nu va fi înţeles bine expunerea cam încurcată a tânărului locotenent, pe care-l înăbuşea încă furia pricinuită de această trădare a prieteniei? Fapt e că de la primele vorbe, şeful i-a tăiat scurt:

— Bine, domnule! Din cauza unei lipsă de vigilenţă, pe care dă-mi voie s-o numesc suspectă, ai lipsit „Junona” de o ca tură importantă pentru Rege. Treci numaidecât la arestul de rigoare. Peste opt zile, vom fi la Saint-Malo, unde vei explica Domnului de Tréville cum se face că un inamic al Majestăţii Sale din care d-tale îţi făcuseşi un amic, s-a putut înapoia cu bine pe coasta engleză.

Sărmanul Remy, sufocat, privea uluit pe superiorul care vorbea cu această asprime jignitoare.

— Poţi să ieşi! îi aruncă brutal căpitanul de vas care, hotărât lucru, se nimerise într-una din zilele lui rele.

Aşa ar fi judecat un ofiţer mai puţin novice decât Remy: Domnului de La Luzardière au să-i treacă toanele şi va recunoaşte nedreptatea presupunerilor sale. Dar Remy, cu sufletul răvăşit, se crezu dezonorat pentru totdeauna. Se închise în cabina lui şi rămase copleşit de deznădejde, cu capul între mâini, refuzând hrana ce i-o aducea matelotul său Yann.

În noaptea următoare, un imbold de nebiruit îl zguduia ca nişte friguri: să cruţe cu orice preţ părinţilor lui ruşinea unei condamnări.

Pentru aceasta era un singur mijloc: fuga.

Bunul Yann, ordonanţa lui, neliniştit de starea în care lăsase pe tânărul lui stăpân, venea tocmai în momentul acelei supreme hotărâri, în vârful picioarelor, să tragă ce urechea la uşa lui.

— Yannick! chemă cu glas înăbuşit dar hotărât tânărul locotenent, — intră!

Şi închizând cu grijă uşa:

— Eu plec! îl vesti el; vrei să m-ajuţi să arunc pe apă o barcă şi să mă îmbarchez cu ceva provizii? Am să mân spre coasta Franţei care nu e departe şi acolo, voi găsi eu vreo corabie care pleacă la America.

— Bine, d-le locotenent, răspunse devotata ordonanţă, dar plec şi eu cu d-ta.

Toate protestările lui Remy nu putură înfrânge această hotărâre inspirată de dragostea oarbă a acestui om simplu şi

credincios.

Peste o oră, cei doi fugari pluteau pe valuri pe o coajă de nu a, ameninţaţi de furtuna ce se vestea, aproape fără provizii, departe de orice ajutor omenesc.

Remy, acum potolit, privea nebunia ce-o făcuse, şi în care târâse pe bietul Yann.

— Sfântă Fecioară, fi-mi într-ajutor în acest greu impas! se rugă el.

Marea se îndârjea tot mai mult. Slaba luntre se prăvălea mereu în cuta adâncă a vreunui val iar când revenea, îmbarca de fiecare dată un pachet de apă pe care Yann se căznea amarnic s-o arunce înapoi cu lopata.

Deodată Remy scoase o exclamaţie de bucurie: prin sita de ploaie care se cernea în aerul sur, zărise venind înspre ei o corabie al cărui steag avea culorile celor din Saint-Malo.

Peste câteva minute fugarii, zăriţi, fură ajunşi, şi traşi în sus pe bord.

Erau salvaţi!

Dar Remy fu silit să părăsească frumoasa uniformă de locotenent de care era aşa de mândru, ca să-şi pună laibărul de piele şi pălăria de fetru scortosit al corsarilor. Secundul lui, „Marie-Jeanne” murise de curând, şi el primi să-l înlocuiască punându-şi un nume străin.

Mateloţii de pe bord îl porecliseră în curând „Subţirelul”, şi el nu se supără, bucuros că nu căpătase o poreclă mai rea.

Viaţa grea de aventurier începu, sub ordinele marinarului arţăgos şi grosolan căruia i se zicea Braţ-de-Fier.

Între fiecare raită pe mare un repaos de câteva săptămâni la Ţest aşa.

Ajuns la acest punct al visării lui, tânărul locotenent se lumină la faţă. Ochii dulci şi luminoşi ai Mariei-Asuncion aprinseră ca o auroră în amintirea lui, după întunecatele scene din viata lui de corsar flibustier!

Şi din nou reveni întrebarea chinuitoare ce-i ciocănea de-o vreme tâmplele:

— Mă iubeşte ea? Yannick să aibă oare dreptate? Să-i fie ei într-adevăr aşa de silă de Braţ-de-Fier?

Din ziua în care, la o festivitate, ea fusese regina serbării şi dansase de mai multe ori cu dânsul, în sufletul lui încolţise o nădejde care-i însorea aspra lui existenţă. Dar, în aceeaşi zi,

perechea, care se rotea graţios în salonul Guvernatorului, evocând ochilor surprinşi ai coloniei o eleganţă demnă de Curtea Franţei, fusese urmărită de un spectator mai puţin entuziast: cu ochiul pizmaş, cu gura strânsă, Braţ-de-Fier înţelesese instinctiv, la vederea surâsului încântătoarei fete, simpatia ce se năştea între ea şi cavalerul ei.

La terminarea dansului — o pavană — când cavalerul reconducea pe dansatoare la doamna care o însoţise la serbare, mătăhălosul Braţ-de-Fier înainta şi ceru dansul următor. Dansa foarte greoi, foarte prost, dar, fără obraz, puse stăpânire tot timpul pe biata Maria-Asunceon, până ce aceasta, obosită şi plictisită, se hotărî să se retragă plecând acasă.

A doua zi, căpitanul ordonă secundului său să stea de-acum încolo pe „Marie-Jeanne” ancorată în port, ca să supravegheze reparaţiile de care aveau nevoie.

Acest incident în acel aş timp dureros şi binefăcător pentru dragostea tăcută a tânărului corsar, se petrecuse cu prilejul ultimei şederi pe uscat.

De atunci el ocolea orice întâlnire cu căpitanul său în afară de nevoile serviciului.

Şi cum cârciumarul chiar jupan caracatiţă, devotat trup şi suflet căpitanului, îi era de asemenea nesuferit, el se bizuia numai pe întâmplare ca s-o întâlnească pe ceea pe care o iubea… întâmplare pe care o mai ajuta puţin, dând târcoale casei şi grădinii tinerei fete.

5.
ENIGMA

— Ei, ai venit în sfârşit, d-le locotenent! Nu-i păcat de D-zeu să mănânci rect bunătatea de pui fraged ca roua. Era gata-gata să sun clopotul de bord ca să te chem!

Vorbă să fie, căci nu era niciun clopot în mica locuinţă ce-o ocupa subţirelul, şi în care credinciosul Yann îndeplinea variatele funcţiuni de valet de cameră şi de bucătar.

Era o căsuţă fără ei a j, cu acoperişul drept, zidită într-un ungher al grădinii lui Senor Zambucc, şi destul de depărtată de casa principală ca să-i dea chiriaşului binefacerea singurătăţii: asta era singurul avantaj ce-l gusta secundul în timpul şederii sale în insula Ţestoasei, căci încolo era lipsit de orice înlesnire, cu toate silinţele ce-şi dădea matelotului său.

— Uf! pe Sfânta Fecioara, mi se ard cartofii! exclamă acesta care se luase cu vorba. Dacă nu-ţi aduci în curând o soţie să-ţi vază de bucătărie, am să chem o ţărancă bretonă din satul meu de prin Ploermel. Să nu-mi zici mie Yannick dacă n-o fac! La manevra pânzelor mă pricep mai bine decât la oale şi crătiţi.

Subţirelul, mereu pe gânduri, nu asculta flecărelile bretonului şi, după ce-şi îmbucă la repezeală prânzul inventă un pretext oarecare ca să-l trimită pe Yann de-acasă şi-i ceru să-i îngrijească ceva din port.

Rămas singur, scoase din buzunar petecul mototolit ce i-l dase Părintele Eusebe şi îl examină atent. Cerneala era decolorată iar îndoiturile multe ce i se făcuseră hârtiei ca să încape în cutiuţa de aur făcuseră să dispară pe jumătate unele litere.

Dar ochii pătrunzători ai secundului de vas, deprinşi să descifreze orizonturile cele mai ceţoase, citiră lesne aceste cuvinte:

„Campescanibus doubus equibus aurea lancea mea et mundi

imperium dat”.

Nici traducerea nu-i pricinui multă bătaie de cap acestui fost elev al Jesuiţilor care ţinuse harange în latineşte.

„La doi cai de Campesca, traduse el*, lancea mea este de aur şi dă stăpânire lumii".*

— Ce să însemneze această formulă, demnă de Cabala? Şi mai întâi de toate, să fie vorba oare chiar de Campesca, acel ţinut mexican al peninsulei Yucatan, atât de apropiată de noi ca distanţă, atât de misterioasă pentru adevăraţii lupi de mare?...

„Am auzit pe Braţ-de-Fier povestind într-una din zilele lui mai puţin arţăgoase, că nişte îndrăzneţi căutători de aur care şi-ar lua inima-n dinţi să pătrundă în munţii aceea, ar găsi acolo destule pepite de aur ca să cumpere sufletele creştinătăţii întregi. Sunt chiar vorbele lui vrednice de un nelegiuit ca el!

„Duohus equibus” La doi cai, cu doi cai?... Oare cu ajutorul a doi cai se poate ajunge la comoara asta?... Se cheamă că s-ar găsi foarte adânc în ţinut, şi că ar trebui o lungă călărie ca să ajungi la ea...

„Dar nu, se poate tâlmaci şi că lancea vine de la aceşti doi cai, că ei sunt originea ei. Ca nişte soli minunaţi, ei aduc pe cel ales. Hm! iată-mă în plina lume de basm... Dar de ce să mă gândesc la adică la o comoară? E poate aci o aluzie la acel puternic şi vast imperiu al ţinuturilor Mexicului. Caii aceştia ar fi caii pe care năvălitorii ar trebui să-i prindă în preriile Campescci şi care i-ar duce până în inima imperiului... Ei, dar de ce doi cai? Sărăcăcioasă cavalerie pentru un cuceritori..

Uf! prost mai sunt că-mi bat capul cu cimălilura asta... Ghici ghicitoarea mea.. - Dacă nu e cumva păcăleala unui poznaş hâtru, ea trebuie să fi fost compusă în chip isteţ şi savant de vreun ofiţer al Majestăţii Sale Regelui Spaniei, pentru a comunica secret cu un alt căpitan al armatei de ocupaţiune; e un document cifrat, pe care-l poate înţelege numai acel ce ştie cheia, — nu tu subţirelule oricât de subţire ai fi şi la cap; uită deci fraza asta enigmatică.

Şi-apoi, zeiţa norocului nu te-a răsfăţat atâta până-n ziua asta, ca să-ţi trimită acum o comoară. Şi ce-aţi face cu ea. Dacă Maria-Asuncion ar fi femeia mea, atunci da, aş vrea s-o înconjor de lucruri luxoase şi frumoase... Dar ea nu mă iubeşte...

— Dacă totuşi te-ar iubi? spuse o voce ispititoare din adâncul lui. Aurul n-ar fi el singurul mijloc ca s-o capeţi de la lăcomia

tatălui ei, ca s-o smulgi din cadrul acestui ticălos şi s-o duci într-o ţară a fericirii?

Yann, care se întorcea acum acasă cu pasul cam tărăgănat al marinarului deprins cu legănările vasului, fu uimit să vază pe tânărul său stăpân sărind de pe scaun, apucă de fetrul şi năpustindu-se aproape îmbrâncindu-l, pe drumul ce ducea în port.

Of, dragostea, dragostea pârdalnică! murmură el clătinând din cap filosoficeşte. Mă-ntreb cu capul meu prost de ce m-a mai trimis pe mine-n port pe zăduful ăsta, dacă acuşica el se duce singur?

Dar Subţirelul era deja departe.

— „Campescanibus duobus equibus…” îşi repeta el într-una în ritmul pasului său repede. Ce nerod am fost să fug de cârciuma „La bravul Flibustier”. Acolo puteam auzi vorbindu-se de Campesca şi să prind unele informaţii care ar lumina documentul misterios. Şi apoi… poate aş fi mai norocos ca azi dimineaţă, şi oi zări-o pe Maria-Asuncion?…

6.
ÎN EXPEDIŢIE

Nici când nu mai fuseseră cutremuraţi pereţii cârciumii „La bravul Flibustier” de atâtea strigăte. Nici când nu fuseseră trântiţi în grelele mese de lemn pumni mai grozavi.

Odihniţi după trei săptămâni de şedere pe uscat, îmbuibaţi de atâta mâncare, de atâta tafia şi de atâtea plăceri, marinarii de pe „Marie-Jeanne” căutau în beţie o fericire neîntreruptă.

Când intră în sala comună, Subţirelul, îl înăbuşi o duhoare râncedă de tafia, de mahorcă şi de sudoare omenească.

În sală se aflau douăzeci de oameni, cocoţaţi pe scăunelele de lemn înalte şi pe mese, îmbulzindu-se la un spectacol pe care grupul lor compact îl ascundea noului venit. Strigătele lor încurajau nişte personaje invizibile.

— Curaj, Flamandule!

— Ţin-te bine, Caracatiţă!

Privitorii se feriră în lături ca să nu fie loviţi de cei ce se luptau şi prin deschizătura ce se formă. Subţirelul văzu pe uriaşul blond ţinând ameninţător deasupra capului hangiului un scaun de lemn, în timp ce chiorul revărsa asupra adversarului său un val de ocări veninoase, iar pe ochiul lui unic flăcări de ură.

— Să mai pofteşti tu să vii să-ţi torn tafia! Parcă nu ştiu că ţi-ai păpat părăluţele până la ultimul piastru! Buzunarele ţi-s goale ca un butoi găurit. Poţi să dai mult şi bine din labe ca o moară de vânt, puţin mă sinchisesc de toate ameninţările tale. Aveţi cu toţii prea multă nevoie de Jean-Louis Ortega pentru ca să îndrăznească unul să mă atingă măcar cu degetul cel mic. Hei! Braţ-de-Fier! dacă tu eşti căpitanul, arată-le-o! Astupă-i dobitocului ăstuia gura şi aruncă-l în şanţ să-şi mistuie acolo rachiul!

La aceste cuvinte, Braţ-de-Fier, mişcându-se greoi se ridică din colţul de unde urmarea scena şi, clătinându-se de multă

băutură, veni în mijlocul camerei.

— Hai, lăsaţi gălăgia, spuse el adresându-se tuturor! Lăsa-ţi pe cârciumar în pace şi duceţi-l pe Flamand afară, să se dezmeticească la aer.

Dar cu tot aerul lui demn şi cu tot discursul lui, vorbele i se împleticeau în gură şi picioarele lui nesigure îl sileau să se ţină de masă.

Dar Flamandul fusese scos din sărite şi n-avea de gând să renunţe cu una, cu două.

— Mi-e sete, căpitane! Dă-mi un piastru să-i plătesc câinelui ăstuia de hangiu. Destul muncim la bord, putem şi noi să bem puţin pe uscat!

Uimit de atâta îndrăzneală, comandantul vasului „Marie-Jeanne” voi să înceapă să tune şi să fulgere contra scandalagiului, dar fu oprit de murmurul ameninţător al marinarilor beţi care uitaseră disciplina obişnuită.

— Adevărat, partea noastră la vânzarea prăzii n-am căpătat-o! Niciun piastru măcar. Nu e lucru curat…

Vocea aspră a lui Gace domină zarva.

— Şi numai atât? Ce căutăm acum atâta vreme pe uscat ca vacile la păşune? Carena corăbiei e reparată.

Pentru ochii frumoşi ai cui uiţi să dai ordinul de îmbarcare, căpitane?

Braţ-de-Fier făcu o strâmbătură de furie, dar ce putea face acestor oameni beţi?

În clipa aceasta îl observă pe secundul lui şi nu voi să fie iar înfruntat de faţă cu acest martor de care-i ei a ruşine.

— Vorbeşti de îmbarcare? Fii pe Pace, băiete! Peste două zile ridicăm ancora, dacă şi proviziile sunt gata. Şi cum se cam pare că aurul nu şi-a ales locuinţa în buzunarele tale, mergem să căutăm aur.

O aclamaţie tunătoare umflă piepturile marinarilor. De astă dată, tavanul casei păru gata să e prăbuşească.

— Trăiască Braţ-de-Fier! Aur! Ura! se auzea din toate părţile.

— Partea grea e să alegem drumul cel bun! continuă căpitanul cu o veselie prefăcută, foarte mulţumit de altfel de efectul produs. Prietenul mea Caracatiţă ne sfătuieşte s-o luăm prin *Tamaulepas.* Părerea mea e că norocul ne aşteaptă în *Yucaton.* Dar, devreme ce sunt două propuneri, lucrul cel mai cu cap este să tragem la sorţi, şi ştiu eu un mijloc care nu dă greş:

să chemăm pe fiică-ta, Ortega! Ea are să tragă la sorţi drumul!

Pe chipul ursuz al hangiului se zugrăvi o oarecare contrariere. Dar în faţa hotărârii căpitanului, se supuse şi ieşi.

Subţirelul, martor mut al scenei, făcuse un gest de indignare: Maria-Asuncion aici! în atmosfera asta irespirabilă, în mijlocul acestor oameni beţi!

De obicei o ţinea departe de cloaca aceasta chiar supravegherea vigilentă, a tatălui ei. Acum însă, numai el, Subţirelul, se putea opune la asta. Se apropie de căpitan, ca să intervină dar uşa se deschisese. Fata, mai palidă ca de obicei, cu gura-i frumoasă contractată nervos, intră în urma tatălui ei.

— Hai, fetiţo, strigă Braţ-de-Fier, pe care succesul lui tot nu-l dezmeticise. Apropie-te puţin! Iar tu, jupan Ortega, dă încoace două fire de paie. Cel mai mic va fi „Yucatan”, cel mai lung „Tamaulepas”. Frumoasele degete ale d-rei Maria-Asuncion vor hotărî care ne va fi soarta.

Fata se apropie cu o silă vădită printre marinarii al căror cerc se deschise pentru a-i face loc şi trase repede unul din cele două fire de paie pe care taică-său i le înfăţişa, ascunzând capetele, pe cel lung şi pe cel scurt, în mâinile lui groase.

Ieşi firul cel mai scurt, pe care ea îl întinse căpitanului.

— Yucatan! strigară mateloţii.

— Pregătim de plecare poimâine şi pornim spre Yucatan! declară cu demnitate Braţ-de-Fier. Şi acum să ciocnim pentru reuşita expediţiei, — plătesc eu un rând. Domnul secund e poftit să ciocnească şi el.

Fata se şi eclipsase.

Oamenii se reaşezară voioşi să bea.

Silit fu şi Subţirelul să se aşeze alături de comandant şi să-i facă politeţa ce i-o ceruse.

Dar gândurile tânărului flibustier zburau la Yucatan! În ţinutul acesta se află provincia Campesca! Poate va afla acolo ceva despre comoară!

....

Cu înfăţişarea majestoasă, cu pânzele umflate de un vânt hun de Nord-West, „Marie-Jeanne” pornea la larg. Cheiul portului Ţepoasei se depărta din raza ochiului. Era în zorii zilei. Prea puţini din locuitorii insulei se deranjaseră la ora asta matinală ca să vază pe flibustieii pornind spre noi aventuri.

Aceştia nu erau interesanţi decât când se întorceau încărcaţi

cu aur.

În picioare la ciocul dinapoi al vasului. Subţirelul privea descrescând pământul unde lăsa tot ce iubea.

Deodată faţa i se lumină. Pe acoperişul unei case din port, văzu cum se ridica în momentul acela o prăjină purtând un petic de stofă albastră: ultimul rămas bun al Mariei-Asuncion adresat numai lui singur.

Era sigur de aceasta. Căci cuvintele unei voci iubite îi mai cântau în ureche. Aseară, mulţumi a complicităţii destul de bine răsplătită a micei mulatre, el putuse vedea pe Maria-Asuncion câteva minute, prin portiţa întredeschisă a îngrădirii înalte din jurul grădinii.

— Pleacă unde trebuie să pleci, luptă-te cu inamici Regelui, dar revino curând! căci la Ţestoasa cineva te aşteaptă.

Da, o să revină… şi de data asta ca să nu mai plece decât cu ea. Yucatanul are să-i aducă noroc. Avea o presimţire.

După trei săptămâni de plutire favorabilă… „Marie-Jeanne” împinsă de vânturile alizee, intră în apele Yucatanului.

7.
RECUNOŞTINŢA LUI OCHI-GALBEN

— Ha! am tras în plin! exclamă vesel Yann, aruncându-se într-un bunget de stejari pitici, unde bănuia că doborâse un vânat.

Vegetaţia pădurii tropicale ascundea în bogăţia sa şi în semiîntunericul său verzui un mic grup de marinari nu prea obişnuiţi cu acest cadru.

„Marie-Jeanne” acostase la ţărmul mexican.

Dar, ca să amăgească supravegherea prepuelnică a Spaniolilor cari cotropiseră toată ţara şi o apărau geloşi contra oricăror străini întreprinzători, Braţ-de-Fier se ferise să tragă într-un port: „Marie-Jeanne” se adăpostea în laguna „Terminos”, adăpost destul de prost, unde-i ameninţau primejdia să capete friguri.

Dar n-avea de gând să stea acolo decât timpul necesar ca să-şi facă ceva provizii de carne şi să iscodească ţinutul.

Decum vor fi găsit în vreun curs de apă nisipuri aurifere, vor părăsi negreşit coasta şi vor urca pe râu în susul apei pentru a descoperi zăcământul aurifer ce s-a arătat.

Iată de ce Braţ-de-Fier, Subţirelul, Yann, Gael şi câţiva din ceilalţi se găseau transformaţi, din flibustieri ce erau, în paşnici vânători de „berendos”. Cadavrele a trei din aceste animale, destul de asemănătoare cu antilopele, se bălăbăneau atârnate de picioare de un crăcan pe care doi din mateloţi îl purtau pe umeri.

— Zi, îl nimerişi? Ei, atunci arată-ne şi nouă vânatul tău Yannick, eu pun rămăşag că te-ai înşelat şi că dobitocul nu-i nici măcar răniţi exclamă glumeţ Subţirelul.

— Hm! dobitoc să fie ori ce naiba că tare e ciudat! hă veniţi să vedeţi ce am doborâţi veniţi fuga! sună răspunsul.

Curioşi, vânătorii se repeziră într-acolo! Yann tocmai trăgea din desişul din care ieşea, corpul unei pocitanii de om, bondoc şi îndesat. Era gol puşcă, pielea îi era arămie negricioasă.

Ajutat de tovarăşii săi, Yann îl întoarse pe spate.

Capul prelung, cu fruntea îngustă, era încadrat de două şuviţe de păr negru, des şi aspru. Nasul turtit, lătăreţ, buzele cărnoase îi dădeau o înfăţişare animalică.

Un şiroiaş de sânge arăta locul rănii sub ţâţa stângă.

— Măi, urât tată a avut dihania asta! exclamă *Gael.* N-ai păgubit mult creştinătatea trimiţându-l pe lumea cealaltă. Dar, ia te uită, adăuga el, încă n-a dat ortu, mai mişcă. Sălbaticii ăştia au pesemne şapte suflete ca pisica! Ho, aşteaptă, am să te înviez acuşica!

Şi începu să frece tâmplele ciudatului omuleţ cu tulpinile unei flori pline cu lichid vâscos şi răcoritor.

Nu se înşelă. Indianul făcu o încercare să se ridice şi fixă asupra celor ce-l înconjurau nişte rătăciţi ochi galbeni care curgeau.

— Mai bine făceai de nu te mai trezeai. Prietene Piele Roşie, bolborosi Braţ-de-Fier; asta te-ar fi scutit să mai fac a doua oară cunoştinţă cu gloanţele noastre.

— Căpitane, n-o să te apuci să-l dai gata pe nenorocitul ăsta!

— De ce nu? tinerel subţirel cu inima delicată! Nu ştii că Pieile-Roşii nu sunt deloc primitori de musafiri străini şi că dacă stârpi tura asta apucă să vestească tribul său de prezenţa noastră, o să fim măcelăriţi?

Cunosc eu neamul lui. E un „Aztec”. Nici Spaniolii nu au reuşit încă să-i supună deplin. Dacă un grup se încumetă să pătrundă într-un codru unde Indienii ăştia sunt stăpâni, nici un om nu scapă dacă sunt descoperite urmele Albilor. Haida-hai! dă-mi drumul braţului! şi tu, Yann, dă-te într-o parte că trag...

— Nu, Braţ-de-Fier, n-ai să ucizi pe omul acesta. Nu mai e primejdios, fiindcă e rănit e la cheremul nostru! Şi apoi, am o idee! Lasă-mă să-l îngrijesc, dacă se vindecă, să ne servească de călăuză în ţara asta necunoscută.

Braţ-de-Fier, ridică din umeri.

— Mă tem că n-o să reuşeşti. Dar ai dreptate, păcat să stricăm un plumb pe un vânat ca asta. Ţi-l dau, fă ce vrei cu el. Avem destulă carne pentru rândul ăsta. Să ne întoarcem.

Yann şi Gael, la un semn al secundului, ridicară pe rănit şi-l duceau pe două puşti încrucişate.

Gesturile lor stângace, zdruncinăturile mersului nu smulseră Indianului un singur geamăt de durere, dar leşină din nou.

Prorocirea căpitanului nu se adeveri totuşi. După un sondaj sumar, Subţirelul îşi dădu seama că glontele izbise într-o coastă şi că, ricoşând, ieşise iar din rană, fără să fi atins niciun organ de seamă.

Cu răbdarea unei infirmiere, ţinu să panseze şi să nutrească el singur pe rănit.

Acesta la început se arătă mirat, neîncrezător, alarmat chiar la apropierea tânărului său binefăcător.

Dar cu încetul s-a dedat cu el. Într-o zi răspunse chiar câteva cuvinte la vorbele bune ce i le adresa în spanioleşte tânărul flibustier.

Şi pe măsură ce rana i se cicatriza „Ochi Galben” (căci acesta îi era numele) prinse o dragoste tot mai mare de mântuitorul său.

În curând, putu însoţi pe exploratori în căutarea lor de nisip aurifer, umblând ca o umbră pe după Subţirelul.

Dar căutarea asta rămase fără rezultat, albiile a trei cursuri de apă din apropiere fuseseră răscolite pe un parcurs de câteva mile şi la cingătoarea oamenilor nu se vedea încă niciun săculeţ măcar cu praf de aur.

Într-o zi, în timpul unui popas, Subţirelul şedea departe de ceilalţi şi se gândea:

— Ce caut eu aici? Timpul trece şi Marin-Asuncion, aşteaptă la Ţestoasa.

Cine ştie ce mai hotărăşte ticălosul de taică-său în privinţa ei dacă mai întârzii aici prea mult? De ce mi-am băgat în cap să găsesc acest tezaur, pe temeiul unui document aşa de puţin lămurit?...

...Mai bine îndemnam pe Braţ-de-Fier să-şi reia cursele de corsar. Am fi capturat poate vreun galion spaniol, din prada căruia căpătam şi eu partea mea...

Deodată, bălăriile foşniră lângă el şi bondocu Piele-Roşie răsări din desiş:

— Stăpâne, te simt amărât, spuse el în graiul lui pe nas. Fiindcă nu găseşti aur, nu-i aşa? „Ochi Galben” ştie unde e aur. Are să-ţi spună, fiindcă ai fost bun cu el.

Şi, scăzând glasul:

— Nu prin munţi trebuie să meargă stăpânul. Trebuie să se urce iar în corabia lui şi să meargă spre miazăzi: pe coasta, la miazănoapte de „Campesca” se află o e moară.

Nimeni din tribul meu nu a putut-o niciodată lua, e păzit de Zeul tribului „Maya”; „Hiţlipoşti” el însuşi.

Dar tu, eşti şi, tu un Zeu, căci mi-ai redat viaţa. Tu ai să-l iei şi ai să devii mai puternic decât un „cacic”.

La numele de „Campesca”, Subţirelul tresări.

Aşadar documentul nu minţise!

Băştinaşii cunoşteau şi ei existenţa unei comori pe coasta aceea.

Începu să descoasă cu înfrigurare pe Indian. Cine era acest „Hiţliposti”? Un idol fără-ndoială, sub soclul căruia era ascunsă comoara.

Se hotărî, va merge acolo şi va căuta să ia în stăpânire comoara.

8.
GOANA DUPĂ COMOARĂ

Un luminiş pe malul unui râu care coboară din munţii misterioşi.

Ocrotiţi de un tufiş de cactuşi mari, cortul primitiv făcut din pânze de corabie, a adăpostit somnul flibustierilor porniţi după aventură,

E seară şi mireasma sasafraşilor umple aerul.

Sunt aşezaţi în roată, frăţeşte, în jurul f acului menit să alunge în noapte a ta jaguarii.

— Da, ţi-o repet, Braţ-de-Fier, Indianul meu e sincer; pot vorbi de faţă cu el, că nu înţelege franţuzeşte

— Dar bine. Asta e o legendă comoara asta păzită de un idol!

Un basm de spus copiilor ca să-i adormiţi.

Eşti cam naiv, tinere, că te laşi prins de vorbe goale; o deşcă veche frecată ca mine nu se-ncântă aşa lesne de palavre.

— Dar bine, n-avem nimic ce pierde plecând din ţara asta de ţânţari şi de jaguari, bombăni Yannick între dinţi. Să umbli prin ghimpi toata ziulica să tai liane groase cât braţul ca să înaintezi, să scurmi şi să cerni la nisip, să omori la antilope, asta-i viaţă de marinar ha, vă-ntreb?

Nu mai vorbesc de tovarăşii care păzesc pe „Marie-Jeanne” care trebuie să fi căpătat frigurile rele clocind în lagună şi aşteptându-ne. Asta nu-i o viaţă creştinească.

Braţ-de-Fier, vădit, şovăia. Viaţa de căutător de aur nu era nici pe gustul lui. De ce n-ar încerca, la noroc, aventura cu comoara?

Deodată, se ridică.

— Bine, băieţi, mâine în revărsatul zorilor facem cale-ntoarsă şi ne înapoiem la „Marie-Jeanne”, în marş forţat. Trei camarazi pleacă pe rând să mai vâneze ca să mai facem provizii de carne proaspătă. Poimâine ne îmbarcăm.

9. INDIENII MAYA

— Slavă Domnului! iată-ne în sfârşit pe acest pământ al făgăduinţei! exclamă Yaun, sărind cel dintâi din barca *Marie-Jeannei* pe plaja de nisip fin pe care acostaseră. Piraţii Veseli, se îmbrânceau care mai de care să-l urmeze, ca nişte copii care sunt duşi pentru prima dată la bâlci. Ce minunăţii le va fi dat să vadă? În curând aveau să plece de-aici, căptuşiţi de aur.

Iată că ajunseră la mal şi căpitanul cu secundul său, în yu-yu-ul pe care braţele vânjoase ale lui Yann şi Gael îl făceau să zboare pe suprafaţa apei.

Braţ-de-Fier stătea în picioare, examinând ţărmul cu luneta lui.

Plaja era dominată de un perete stâncos nu prea înalt. Printr-un fel de crestătură în digul acesta natural se zărea, la vreo jumătate de leghe, o pădure a cărei masă întunecoasă părea se întindea până în depărtări. În acest spaţiu descoperit nu se zărea ţipenie de om.

— Înainte, băieţi! strigă Braţ-de-Fier, să ne căţărăm în creştetul zidului acestuia care ne astupa vederea şi să ajungem cât mai repede în pădure. Acolo vom găsi de mâncare şi de băut! Numai acolo vom scăpa de soarele ăsta blestemat care ne pârleşte scăfârlia.

Şi, punându-se în fruntea micei coloane, porni spre crestătura peretelui de stânci, răsună un şuierat prelung şi o săgeată se înfipse în mâneca de piele a hainei lui, apoi, numaidecât, pe marginea falezei, la zece picioare deasupra lor, apărură vreo douăzeci de feţe bronzate, schimonosindu-se şi dispărând pe după douăzeci de arcuri întinse.

Înainte de a fi apucat să încerce cea mai mică mişcare, flibustierii se pomeniră înconjuraţi de un nor de săgeţi. Dar clipa aceasta de şovăială fu scurtă.

— Muschetele la ochi… Foc! comandă Braţ-de-Fier scurt.

O detunătură seacă urmată de focuri şi fum. Cele douăzeci de capete dispăruseră, de parcă se turtiseră pe după muchea inaccesibilă. Dar de cum îşi aplecară marinarii armele, ca să se ridice din nou, cele douăzeci de capete, ca nişte fantoşe trase de sfori, apărură din nou.

Plin de furie, fără ca să se sinchisească de săgeţile care cădeau ca o grindină Subţirelul se repezi şi, agăţându-se de ieşiturile zidului stâncos, se căţără cu agilitate până la culme, urmat de credinciosul Yann şi de doi mateloţi, în timp ce de jos focul muschetelor le proteja ascensiunea. O ultimă sforţare şi el sări pe platformă.

Dar ce surpriză! la picioarele lui se zbăteau în agonie doi sălbatici. Cât despre ceilalţi, nici uimă.

Ierburile înalte unduiau pe un fel de bărăgan, presărat cu tufişuri ghimpoase, întinzându-se până la pădurea apropiată.

— Unde or fi demonii aceia? S-au risipit ca iepurii, pe legea mea de breton, exclamă Gael.

— Să-i urmărim! înainte! urlă căpitanul care-i ajunsese din urmă.

Un matelot, rănit în pântece, de o săgeată indiană, zăcea la picioarele falezei. Dar căpitanul nu se sinchisea de răniţi. Poruncitor, chemă pe camarazii care se mai zăboveau pe lângă el şi-i repezi spre tufişurile bărăganului.

Dar, de după fiecare tufiş, pe măsură ce flibustierii înaintau, săgeţile ţâşneau cu nemiluita.

Trebuia tras la întâmplare, în tufărişul spinos. Trebuia ocolit obstacolul şi luptat apoi corp la corp cu un demon al cărui trup gol şi luminos scăpa ca zvârluga de strânsoarea omului îmbrăcat.

Totuşi muschetele îşi făceau treaba, şi de asemenea mult temutele cuţite marinăreşti.

Când urmăritorii ajunseră la intrarea pădurii. În urmărirea adversarilor lor, Braţ-de-Fier strigă deodată:

— Halt!

Disciplinaţi, cei câţiva bărbaţi care se năpustiseră în junglă, se traseră înapoi şi se apropiară de seful lor, pe după un desiş protector.

— N-ar fi fost prudent să pornim aşa la întâmplare, în urmărirea fugarilor, în pădurea aceasta necunoscută. Trebuia mai întâi să ne adunam cu toţii şi să facem numărătoarea.

Apelul începu:

— Gael?

— Prezent!

— Flamand?

— Prezent!

Numai doi oameni lipseau la apel. Era secundul de pe „Marie-Jeanne” şi matelotul Yann.

Chipul lui Braţ-de-Fier se posomori; nu-l iubeau pe Subţirel a cărui tinereţe mlădioasă şi triumfătoare umilea cei patruzeci şi cinci de ani ai lui; ai cărui ochi dominatori îmblânzeau ca pe un mieluşel pe cel mai neînfrânat şi pe cel mai încăpăţânat dintre flibustieri care de el, căpitanul, nu asculta decât de groaza pedepselor.

Dar prezenţa de spirit şi curajul secundului său i-ar lipsi mult tocmai în ajunul ace tei expediţii care se anunţa atât de îndrăzneaţă.

La ordinul lui, patru mateloţi făcură cale întoarsă ca să caute pe cei absenţi şi să ducă pe bord şi pe rănit, ducă mai era vreme.

Dar pe când oamenii se depărtau întristaţi, un grup ciudat apăru, la câteva sute de metri, de după un tufiş.

Curând se deosebiră doi oameni care înaintau ducând pe un al treilea: Yann ajutat de Ochi-Galben, de care se pierduse în timpul luptei susţineau pe Subţirel, care ţâra un picior ce atârna nemişcat.

O săgeată îi străbătuse coapsa dreaptă, de unde curgea sângele din abundenţă.

Ajunşi lângă căpitan, purtătorii îşi lăsară jos povara. Rana nu părea să fi stricat totuşi buna dispoziţie a Subţirelului care râdea de înjurăturile neîntrerupte ale lui Yann. Care prin asta căuta să-şi ascundă neliniştea.

— Te încredinţez că nu sunt mort, dragul meu şi încetează odată de a implora pe toţi sfinţii din paradis; n-am să am nevoie nici măcar de ajutorul tău ca să astup gaura pe care mi-a făcut-o blestemata asta de săgeată.

Indianul dispăruse între timp tiptil.

Braţ-de-Fier băgă de seamă şi exclamă batjocoritor:

— Iată ce înseamnă să hrăneşti un trădător. Cine ştie dacă n-o fi pregătit chiar el capcana asta pentru noi şi acum o şterge la ai lui.

Dar e cu neputinţă căpitane; priveşte cadavrul unuia din duşmanii noştri, uită-te numai bine la acela dindărătul nostru: e cu totul de altă rasă decât cea a lui Ochi Galben.

Într-adevăr, în iarba uscată, scurmată de luptă, zăcea trupul unui bărbat înalt, zvelt şi bine proporţionat.

Pielea lui arămie era tatuată până la mijlocul strâns de un brâu de piele în care era înfipt un mănunchi de săgeţi.

Trăsăturile lui regulate ar fi fost plăcute dacă nu erau pocite de enormul inel care-i găurea nasul şi de dinţii piliţi cu vârfuri ca de cuie pe care rânjetul morţii îi descoperise.

Un moţ de păr uns cu ulei adunat în creştetul capului, dădea în sfârşit o înfăţişare şi mai ciudată şi oarecum neliniştitoare acestui cadavru.

Dar, în acelaşi moment când flibustierii înconjurau curioşi pe vrăjmaşul lor, bălăriile se mişcară din nou şi tot târâş, se ivi Ochi Galben.

Între dinţi, ţinea un smoc de ierburi. Trecând pe lângă cadavru, îl împinse încolo cu piciorul şi scuipă.

— „Maya”! spuse e cu dispreţ.

Apoi se apropie de Subţirel; cu câteva gesturi repezi şi sigure, îi pansă rana, oblojindu-i şi legându-i membrul rănit cu ierburile acelea, dintre care unele erau nişte panglici mlădioase şi rezistente.

Când isprăvi spuse laconic:

— Stăpânul poate umbla acum!

Surprins şi bucuros, Subţirelul se sculă în picioare fără greutate.

— Zău, fiule te poţi lăuda că eşti un doctor şi jumătate! exclamă el vesel. Aproape că nu mă mai doare şi am să pot urma expediţia.

Eu cred că asta e mai bine decât să ne întoarcem la „Marie-Jeanne”, căci ceva îmi spune că nu ne pierdem vremea degeaba aici, în ciuda acestei rele prevestiri.

Te-ai încredinţa de buna credinţă a protejatului meu, căpitane? Eu unul l-aş urma cu ochii închişi, ca să nu-i mai deschid decât când oi pipăi aurul cu mâna. Şi aşa am să şi fac, cu voia d-tale.

— De! nu doresc decât să-ţi iasă dreptate! rânji Braţ-de-Fier, tot neîncrezător. Om trăi şi-om vedea!

10. IDOLUL CU LANCEA DE AUR

Coloana înainta prudent, prin flanc câte unul, cu muscheta pe umăr, în urma călăuzei Ochi Galben, printre desişurile de ferigi uriaşe, printre lianele şi printre trunchiurile de copaci răsturnate.

Indianul, sprinten şi rapid, umbla cercetând pământul cu ochii lui ciudat de vioi. Prinsese fără doar şi poate firul unor urme, care însă nu erau vizibile pentru ochii neexperimentaţi ai marinarilor. Nu se auzea decât zumzetul insectelor, foşnetul pădurii şi ţipetele păsărilor. Din când în când, o izbitură cu securea pentru a descurca drumul, dar oamenii nu rosteau un cuvânt.

— Plini de nerăbdare, toţi sfredeleau cu privirea umbra cea verde, aşteptându-se la fiecare pas să dea de un luminiş.

Umblau aşa de patru ore.

Ochi Galben explicase de bine de rău, pe o spaniolească stricată, că Indienii „Maya”, înlănţuiţi în oraşele sau în minele lor, de către cuceritorii spanioli, evadau totuşi de acolo la anumite date pentru a sărbători noaptea, în pădure, ceremoniile religiei lor proscrise.

Reuşiseră să sustragă din templele lor pângărite idolii cei mai veneraţi şi mare parte din comorile şi din giuvaierurile sfinte. Statuia lui „Hizlipocti”, temutul Zeu al Războiului, era ascunsă în străfundurile acestei păduri. De asta, Ochi Galben era sigur.

Totul era numai să fie găsit: la picioarele lui, era îngropată comoara.

Dar pădurea era imensă şi întretăiată de savane. Indianul urma o direcţie aproape paralelă cu ţărmul, depărtându-se numai foarte puţin spre interiorul uscatului.

Exploratorilor, obosiţi, li se părea că marşul acesta n-avea să se mai sfârşească niciodată, că niciodată n-aveau să mai iasă din această pădure monotonă şi inospitalieră.

Deodată Ochi Galben se opri.

Cu vârful piciorului său gol împinse ceva alburiu înfipt pe jumătate în pământul moale. Aruncă Subţirelului, care venea imediat după el, o privire de triumf apoi îşi urmă drumul.

Dar piraţii, curioşi, voiră şi ei să vadă, şi Gael se strădui se dezgroape lucrul care interesase pe călăuza lor: un os lunguieţ de care mai atârna câteva bucăţi de carne înnegrită.

— E fluierul piciorului unui nenorocit! exclamă Subţirelul.

— Mofturi, declară Braţ-de-Fier cu aerul de superioritate care-i era obişnuit, îi cunosc pe Mayaşi, nu sunt canibali. E un os de „berendos”.

Subţirelul voi să pună unele întrebări Indianului, dar acesta dădea semne de nerăbdare; aşa că fură nevoiţi să-l urmeze fără să afle nimic.

Dar după câteva clipe, nici-o îndoială nu mai fu cu putinţă: „ciotul” de care se poticnise Gael era nici mai mult nici mai puţin, o tivgă omenească.

Iar Yann dezgropă cu patul muschetei lui, vertebre omeneşti prinse încă unele de altele şi alte rămăşiţe şi mai macabre. Carnea fusese smulsă în mod vădit de pe oase în hălci întregi, dar asta nu era opera vreunui urs mexican sau a vreunui jaguar. Corpul fusese sfârtecat de antropofagi.

Acum, Ochi Galben nu mai urma o linie dreaptă.

Drumul lui descria cercuri din ce în ce mai mici. De la o vreme-ncoace, sub paşii exploratorilor trosneau mereu ciolane omeneşti.

Şi oamenii noştri, simţindu-se aproape de ţintă, grăbeau paşii.

Deodată călăuza lor se opri, apoi făcu un salt înainte: din dosul unei perdele de brazi *thuya* se vedea, ca o gură larg deschisă, o carieră de nisip destul de mare săpată în peretele unui deluleţ; fără îndoială că scobitura fusese mărită şi de mâna omului, care modelase sub bolta astfel formată un fel de soclu uriaş care domina o largă masă ovală.

Pe jos, grota de nisip era presărată de oseminte.

Indianul rămăsese nemişcat într-o atitudine care exprima cea mai mare dezamăgire. Copleşit de întrebări de tovarăşii lui, le explică:

Până nu de mult, pe soclul acesta fusese o statuie căreia i se aduseseră sacrificii: Spanioli atraşi în cursă prizonieri din triburi duşmane, capturaţi prin surprindere, dejucând vigilenţa cuceritorului.

Totuşi părea să arate că aci avusese loc un sacrificiu oficial cu mare pompă, după care „Mayaşii” trebuie că mâncaseră carnea victimelor în cadrul unui ospăţ solemn. Dar după aceasta ceremonie, din cine ştie ce motiv, poate din simplă prudenţă, preoţii îşi transportaseră în altă parte templul lor ambulant. Idolul, şi odată cu el tezaurul; dispăruse.

Iar începea căutarea.

Se dezlănţui un concept de înjurături şi de exclamaţii de ciudă, de furie.

— Fire-ar ai dracului de „Mayas” cu minciunile lor. De când tot umblăm mi s-au tocit tălpile, de nu mi-a mai rămas piele pe ele! Şi toate astea, pentru nimic!

— Şi încă cum! Trebuie s-o reluăm de la capăt, băiete! De astă dată ai să-ţi toceşti picioarele până la genunchi: pregăteşte-te!

— Are nişte ciolane de fier sălbatecul ăsta de ne duce cu aşa viteză! Şi unde naiba o să ne conducă?

Nu ştie nici el mai mult decât noi pe unde o fi comoara.

Dar Subţirelul ştiu să domolească pe nerăbdători şi şovăielnici.

— Nu e momentul să vă târguiţi când nu mai încape îndoială că am dat de-un indiciu sigur. Dovadă că nu urmărim o închipuire a călăuzei noastre. Puţină stăruinţă, flăcăi, suntem pe calea cea bună.

Într-adevăr, după ce adulmecă încoace şi-ncolo ca un câine în căutarea unei piste, Indianul se opri între doi copaci uriaşi, gata să se pună iar în capul coloanei.

— Cei care au dus zeul, pe-aici au luat-o, declară el.

Şi iar o porniră înainte.

Urmă o etapă lungă, mai grea încă decât prima. Căldura era zăpuşitoare. Pe cer, ca nişte dungi, nori lungi, foarte subţiri, foarte înguşti, întocmai ca nişte lumini lungi albicioase, se târau alene abia împinşi de o briză arzătoare, care numai ceva bun nu prevestea. La orizont, cerul din când în când se colora în arămiu ca apoi să facă loc unor pete de un roşu sângeriu care se aprindeau peste câteva clipe iarăşi.

— Asta nu-i a bună! spuse mormăind un flibustier. Blestemată ţară! Mă întreb, ce dracu avem noi de căutat pe aici.

— Ia mai taci odată! îl întrerupse altul. Ce te tot amesteci unde nu-ţi fierbe oala? N-ai jurat ascultare şefului nostru,

înrolându-te sub ordinele lui? Atunci, primeşte-le. Nu trebuia să fi plecat cu noi, dacă nu te ţine cureaua să mergi până la capăt.

Fiecare din oamenii expediţiei îşi manifesta sentimentul în felul lui, unii entuziaşti, alţii niciodată satisfăcuţi şi mormăind într-una,

Înaintarea, între timp, devenea tot mai grea, împiedicată cum era în toată clipa de obstacole naturale care se ridicau pe negândite: crăpături mari ale pământului, blocuri enorme de piatră, asemănătoare cu acelea în care Indieni de o anumită rasă au cioplit pe vremuri statui colosale. Uneori în cerul încă limpede, un vultur, coborât din înălţimile sierelor îndepărtate, venea să planeze deasupra micii cete pândind-o parcă, apoi de dată fugea cu gâtul pleşuv întins înainte.

Pădurea făcuse loc savanei. Dar mersul era stânjenit de ierburile înalte, uscate în anotimpul acesta, mai înalte decât cel mai înalt om al trupei, şi a căror cotor tăios le făcea tăieturi la mâini şi la picioare.

Un vânt puternic le apleca înaintea coloanei în mers, care era silită astfel să-şi curme înaintarea.

O adevărată primejdie mai veni să se adauge la greutăţile acestea: Se auzi d odată un duduit surd, întocmai ca un tunet îndepărtat.

— O vijelie? întrebă unul din ei mirat.

Dar călăuza, părăsind brusc direcţia ce-o urma, o tuli la fugă spre un grup de copaci, din dreapta lor.

În mod instinctiv, flibustierii îl urmară şi imitându-l, se căţărată şi ei de zor în ramurile arborilor.

Era şi vreme! O cireadă enormă de bizoni venea din zare, năpustindu-se ca o trombă, călcând în copite savana în trecerea lor vijelioasă.

Mica ceată ar fi fost sfărâmată, făcută una cu pământul, de aceşti bouri năprasnici, dacă Indianul nu avea la timp prezenţa de spirit să le arate Mijlocul, de salvare.

Reluară mersul prin ierburile strivite

Dar acum blocuri de stânci semănau întinderea preriei; terenul devenea vizibil pleşuv: urcau o colină pietroasă.

Deodată, când ajunsese în culmea ei, un strigăt de bucurie scăpă din gurile primilor cosiţi: în faţa acestor iscoade se întindea o mică plajă de nisip, închisă la orizont de ridicături stâncoase. Iar în centru, la abia o sută de metri de locul unde se

aflau, soarele lovea o statuie de mărimea unui om, înălţată pe o îngrămădire de bolovani, şi care domina trufaşă întinderea pustie.

Se repeziră în goană nebună prin nisipul lunecos.

— Bravo, Ochi Galben, bun copoi te dovedişi, băiete! Te-om răsplăti pentru osteneala ta, pe „Marie-Jeanne”. Te-om duce să vezi nobila noastră Franţă!

— Ce pleaşcă dădu pe noi! Ne întoarcem acasă cu lădiţele pline cu aur!

— Trai neneaco, cu cin’ ţi-e drag! Şi flibustierii ţopăiau ca nişte copii dezmăţaţi în faţa idolului.

Ca şi în cariera de nisip, întâlnită dimineaţa, la picioarele statuii era aşezată o masă mare făcută dintr-un bloc de piatră, cu faţa grosolan netezită.

Statuia se înălţa informă şi ameninţătoare. Piatra zgrunţuroasă fusese cioplită cu ciocanul şi înfăţişa, de bine de rău, un om cu tipul Maya, în picioare, ţinând în mână o lance al cărui vârf de aur sclipea în soare.

Subţirelul, voios, îşi amintea de indicaţia din documentul misterios:

„Lancea mea e de aur”.

De data asta am apucat norocul de păr. Comoara trebuie să se găsească la piciorul soclului. La lucru cu toţii!

Flibustierii, cât ai clipi din ochi, se şi repeziră să scormonească nisipul. Uitaseră de toată oboseala. Noaptea îi apucă muncind. Căutând înfriguraţi.

Lăsaseră jos hârleţele şi-şi pregătiră tabăra, apoi adormiră în umbra teribilului Zeu al Mayaşilor.

11.
LA AMAN

O pasăre care ar fi plutit în dimineaţa aceea peste plaja cu idolul, ar fi fost de faţă la o scenă ciudată.

Zorile sure tăceau să se ivească încetul cu încetul din întuneric statuia de piatră, înălţată pe soclul de bolovani.

Dar la picioarele ei. Se iveau treptat şi nişte pete întunecoase: găuri, gropi, săpate ici colo în nisip, la câţiva paşi, corpuri omeneşti, trântite care cum apucase, în jurul unui foc aproape stins.

Deodată, unul din aceste trupuri se mişca, e ridica pe furiş şi se ducea să îngenunche pe lângă vreuna din gropi, continuând s-o adâncească fără zgomot.

Apoi un altul se depărta şi el de grupul lungit jos şi se ducea după cel dintâi, şi apoi încă unul şi încă unul.

Oare respectul de somnul tovarăşilor îi sfătuia pe aceşti oameni la atâta grijulie tăcere?

Nu! Era chemarea comorii, ascunsă colo la un pas, în nisipul tăinuitor; ea smulgea din vise pe oamenii aceştia atât de istoviţi şi-i înteţea la căutare lacomă. O! să profite de aceste câteva clipe pe care somnul li le răpea tovarăşilor, ca să găsească ei, înaintea celorlalţi, prada!

Totuşi aşa, unul câte unul, se sculaseră cu toţii.

Tristă trezire, fără chemări vesele şi fără cântece. Repede se apucau de lucru, până ce soarele nu devenea prea arzător.

La chemarea bucătarului se hotărâră cu toate acestea să lase jos sapele, ca să îmbuce ceva: nişte pesmeţi muiaţi în apă caldă.

Braţ-de-Fier izbucni deodată cu ciudă:

— Nu mai merge aşa, Gael; ai să pleci cu Flamand în pădure, să ne aduci ceva vânat.

Bucătarul adăugă:

— Şi apă, căpitane: nu ne mai rămâne decât un butoiaş.

— Şi apă! repetă căpitanul. Trebuie regăsit râuleţul unde am făcut halta din urmă.

Dar cei doi flibustieri numiţi, mârâiau contrariaţi.

Ba, Flamand, pe un ton hotărât, se încumetă chiar să declare:

— Căpitane, n-o să mergem; am fi tare proşti să plecăm în timp ce d-ta şi camarazii continuaţi să căutaţi. Auzi! să plecăm! ca să găsim aici locul gol la întoarcerea noastră. Una ca a ta n-o facem!

— Cum! răcni Braţ-de-Fier, refuzaţi să vă supuneţi?

— Aici nu-ţi suntem datori supunere, zise brutal Bretonul; la bord, acolo da, e nevoie de un căpitan ca să comande manevra; aici e altă mâncare de peşte.

Braţ-de-Fier simţi ca n-o s-o scoată la cale cu oamenii aceştia crunţi.

— Fie, spuse el furios. O să mergem toţi la corvoada proviziilor, când or fi lipsă de tot.

— Dar pân-atunci vom fi găsit comoara, spuse vese1 Subţirelul; e destul să micşorăm puţin porţia de merinde a fiecăruia din noi. În câteva ore, vom fi isprăvit cu răscolirea nisipului care înconjoară soclul. Curaj, băieţi. La hârleţe!

Prinzând inimă în urma acestei încredinţări, oamenii tăbărâră iar pe lucru. Dar Subţirelul îşi mânuia hârleţul cu o mână prea înfrigurată. Era neliniştit.

În zadar întrebase Ochi Galben, explicându-i cuprinsul hârtiei din cutiuţa de aur; acesta se închidea într-o muţenie posomorită, şi arunca din când în când o privire speriată spre idolul falnic.

„Hizlipocti” va rămânea la urma urmei biruitor? se gândea Subţirelul.

Din nou, după o scurtă odihnă, lucrul fu reluat; dar braţele înţepeneau de oboseală; sub zăduful soarelui de plumb, loviturii de hârleţ se tot răreau.

Deodată răsună un strigăt de alarmă;

— Numai e apă!

Şi bucătarul arătă ultimul butoiaş golit de ultima picătură.

Pe când dormiseră, unul din flibustieri trebuie să se fi dus să bea, cu toată opreliştea. Să se fi speriat de mişcarea vreunuia din cei ce dormea şi să se fi temut de a fi surprins?

Faptele că puse e prost dopul la loc şi că preţiosul lichid se

scursese în nisipul setos care-l băuse.

Fără apă! Ce era de făcut?

12.
LA DOI CAI DE CAMPESCA

— Trebuie să pornim, de nu vrem să plesnim cu toţii aci de sete.

Soarele scăpata. Flibustierii vlăguiţi de foame, torturaţi de sete, lăsaseră lucrul baltă, unul câte unul, ducându-se să se lungească în umbra statuii fatale.

Discutau, cu glas slăbit, cu vorbe întretăiate.

— Da, dar gârliţa e la opt ceasuri de mers, de-aici. Şi cine ştie dacă nu ne-ar trebui şi mai mult timp ca să ajungem la ea, sfârşiţi cum suntem?

— Acu, trebuie să fie ceasurile şase; trebuie s-o pornim, oricum!

— Să plecăm! După toate aceste marşuri forţate, după toată această trudă zadarnică!

Braţ-de-Fier tăcea; şedea, cu genunchii între braţe. Deodată izbucni:

— În orice caz, noi plecăm fără să fi pedepsit pe vinovaţi! Tu, Subţirelule, ne-ai aruncat în aventura asta idioată.

Tu şi câinele acela de Indian, în care te-ai încrezut prosteşte. Nu ştiai pe semne că Aztecii ăştia sunt duşmanii noştri juraţi. Asta a vrut să se răzbune şi să răzbune pe ai lui, prăpădindu-ne pe-aci pe noi, oamenii albi.

Ne-a atras în pustietatea asta ca să ne facă să murim de foame şi de sete.

M-am împotrivit destul nebuniei tale dar tu ai în arătat pe oameni împotriva mea. Domnişorul ştie mai mult decât căpitanul lui. Domnişorul e om învăţat; citeşte latineşte.

Uite unde ne-a dus ştiinţa ta; poate că o să murim încercând să ajungem la ţărm. Dar înainte de asta, tu şi Ochi Galben, o să plătiţi!

Şi cu un gest ameninţător îşi şi căută pistolul.

La cuvintele acestea. Subţirelul, care istovit de oboseală, plecare capul, se înălţă din trup.

Indianul se furişase lângă el, cât mai aproape.

Ochii tuturor erau aţintiţi asupra lor, şi ca o flacără haină le scăpăra prin priviri.

Doar bunul Yann privea cu indignare pe Braţ-de-Fier.

— Omoară mă dacă vrei, spuse Subţirelul cu calm; eu te sfătuisem de bună credinţa; crezusem în existenţa acestei comori de care aflasem din două surse diferite, una confirmând pe cealaltă.

Comoara nu e acolo, sau nu mai este. Moartea mea nu ţi-o va da şi nu-ţi va da nici apa, de care duci atâta lipsă.

Dacă totuşi, asta îţi potoleşte furia, omoară-mă; dar cel puţin cruţă-l pe Indian. Eu sunt cel răspunzător de aventură; el n-a făcut decât să slujească şi nicio clipă nu s-a abătut de la datorie.

Lasă-i viaţa: te va călăuzi din nou prin pădure şi apoi se va duce să-şi regăsească tribul.

Liniştea curagioasă a Subţirelului, vocea lui caldă şi domoală impresionase pe oamenii aceştia neciopliţi.

Mâinile care şi căutaseră pumnalele se destinseră când Braţ-de-Fier, beat de furie, reluă:

— Nu tu mai credem. Ne-aţi înşelat, tu şi câinele de Indian. Vrem bă ne răzbunăm.

Şi-şi ridică pistolul.

Dar în minuta aceasta tragică, Ochi Galben scoase strigătul gutural al Indianului care-şi loveşte adversarul. Şi sunetul acesta era atât de triumfători în minuta aceasta, încât tragicii flibustieri tresăriră şi Braţ-de-Fier întoarse capul.

Indianul arăta cu un gest întinderea de nisip: în faţa lor, cu coama şi coada în vânt, doi cai sălbateci veneau spre ei în trap; se părea că nu-i văd pe ei.

Deodată, se opriră, părând a căuta ceva pe pământ. Apoi, dintr-un salt, se dădură înapoi şi galopară în direcţia savanei următoare.

Era umbra lancei idolului, pe care soarele în asfinţit o lungea peste măsură pe pământ şi care îi speriase.

Flibustierii priviră pe Ochi Galben fără ca să înţeleagă.

— Ne frige friptura! bodogăni Gael; asta vezi tu, măi Piele Roşie!

Dar Subţirelul se ridicase deodată.

— Comoara! strigă el. Acolo trebuie să fie comoara; Indianul are dreptate: „La doi cai de Campesca, o lance de aur...”. Trebuie să săpăm la o distanţă de doi cai, măsurată de la vârful lancei.

13. COMOARA

Însufleţiţi de o putere nouă, Subţirelul şi Ochi Galben săpau nisipul în locul unde se opriseră adineauri cei doi cai

Flibustierii, neîncrezători îi înconjurau.

— Comedie! exclamă Braţ-de-Fier cu un râs drăcesc. Vreţi să ne amăgiţi iar, dar nu suntem noi atât de proşti. Vă săpaţi singuri mormântul, dragii mei prieteni!

Încă vorbea când se auzi de-odată un zgomot metalic; o lopată izbise în piatră.

Tresăriră cu toţii şi se repeziră spre Indian.

Acesta da acum deoparte nisipul d la suprafaţă, ajutat de Subţirel şi descoperind o lespede mare.

După ce fu înlăturat tot nisipul, Ochi Galben apucă un târnăcop, şi cu îndemânătecie îl vârî sub lespede, pe care o săltă rostogolind-o cu o puternică opinteală.

Cei de faţă îşi reţineau respiraţia.

Lespedea, deplasându-se lăsă să se vadă o văgăună căscată.

Dădură năvală cu toţii. Flibustierii se înghesuiau, se trânteau, luptându-se, să intre care mai de care mai întâi în gaură.

Braţ-de-Fier, lovind brutal în dreapta şi în stânga cu patul puştii, îşi croi un drum şi sări el...

Picioarele i se izbiră de un morman de monede sunătoare.

Nebun de bucurie, vârî mâna în pălăria lui, şi aruncă afară un pumn de metal, pe care un marinar îl prinse într-o haină. Era aur!

Un strigăt de triumf ieşi din piepturile marinarilor. Bucătarul, om practic, se duse să ia butoaiele goale şi le umplu cu galbeni ciudat lucraţi, adevărate medalii de aur masiv. Apoi veni rândul pietrelor scumpe. Soarele le făcea să scânteieze în nuanţe albe, albastre, roşii, verzi, galbene. Îţi luau ochii, nu alta. Erau în comoara aceasta diamante de o mărime şi de o puritate nepreţuită, rubine, topaze, safire smaralde şi câte altele ale căror nume aceşti oameni din popor nici nu le ştiau.

Îşi cufundau doar lacom mâinile în maldărul cel orbitor. Subţirelul vesel, gândea că nici Regele-Soare nu avea în coroana lui giuvaeruri atât de bogate.

În sfârşit fură dezgropate nişte bijuterii complicate şi barbare: brăţare pentru glezne, grele şi sonore, inele de prins la nas, coliere de aur masiv, pieptare încrustate cu nestimate, plăci de filigram, diademe somptuoase. La fundul ascunzătorii se aflau lingouri de aur brut. Toate bogăţiile pe care „maiaşii” izbutiseră să le ferească de cercetările biruitorilor lor, de Azteci întâi de Spaniolii năvălitori, pe urmă; toate acestea sclipeau acum în lumina razelor de soare, pe nisipul câmpiei, sub paza inutilă a idolului neputincios. Documentul avusese dreptate, cu cele ce se aflau aci se putea cumpăra stăpânirea lumii.

14.
O BRUTĂ

Ciudată putere a aurului! Aceşti oameni sleiţi de puteri şi chinuiţi de foame şi de sete, în faţa tezaurului care-i făcea bogaţi îşi recăpătaseră forţele.

Cu câtă tragere de inimă încărcaseră pe umerii lor butoaiele, pline de galbeni sclipitori şi sacii făcuţi din cămăşi înnodate, plini ochi cu minunatele pietre scumpe; cu câtă înfrigurare profitaseră de ultimele raze ale soarelui pentru a-şi strămuta prada până în inima pădurii.

Hizli-Pocti era învins, jefuit şi lăsat ruşinos în părăsire în mijlocul imperiului lui de nisip. Roata norocului se întorsese şi acum îi favoriza: un „berendos”, urmat de femela şi de puii lui, fusese surprins de micul grup şi ucis cu un glonte.

După câteva minute, Ochi Galben descoperise un izvor din care şiroia un firişor subţire de apă, care însă pentru ceata de aventurieri era salvarea. Se răcoriră mâncaseră. Apoi, făcură o etapă lungă şi acum trebuie că se aflau aproape de ţărm, unde îi aştepta ancorată „Marie-Jeanne”. Mâine dimineaţă în zori aveau să fie pe punte.

Dar întunericul fiind foarte des sub acoperişul de nepătruns al pădurii tropicale, era mai bine ca tabăra să fie instalată într-un luminiş. Piraţii forfoteau, umbre mari negre în jurul focului, ca să-l alimenteze cu vreascuri uscate şi să aţâţe flacăra la care se frigea vânatul.

Noaptea aceasta nu se deosebea deloc de celelalte nopţi când mai rămăseseră în pădure, sau n-ar fi trebuit să se deosebească decât printr-o veselie mai mare: truda şi necazurile se sfârşiseră. Şi cu toate acestea toiul era schimbat. Se auzeau voci strigând scurt.

— Unde eşti Flamandule? Hei mă! nu l-aţi văzut pe Flamand?

— Gael! Ce tot faci sub copacul cela? Vino lângă foc ca noi.

Odată cu posesiunea comorii, intrase în sufletele oamenilor

neîncrederea; bănuiala plutea deasupra taberei în care fiecare îşi supraveghea tovarăşul: „dacă se apucă să fure aurul sau nestimatele, înainte de împărţeală?”.

La început Subţirelul încercase să împrăştie prin veselie şi jovialitate această atmosferă apăsătoare.

— Hei! Ce zici Braţ-de-Fier, exclamase el voios. Care din noi a avut dreptate? Spune te-am minţit, sau era Ochi Galben un trădător? Ce mai primire triumfală o să avem noi la Ţestoasa!

Dar bunăvoinţa lui se izbise de muţenia încăpăţânată a căpitanului. Descurajat îşi luase în tăcere bucata de carne friptă şi se dusese a se culce, înfăşurat în mantaua lui şi cu picioarele lângă focul care începuse să scadă.

Indianul şi Yann veniseră ca de obicei lângă el şi se culcaseră deoparte şi de alta a lui.

Adormiseră amândoi. O clipă, prin mintea lui Subţirelul buimăcit de oboseala drumului mai trecură câteva imagini: idolul monstruos, cei doi cai sălbateci, comoara îngropată. Apoi Maria-Asuncion, radioasă şi împodobită cu pietre scumpe.

Apoi totul e cufundă în somnul adânc şi întremător. Dar ceilalţi flibustieri nu urmaseră această pildă. Se prefăcură că se culcă şi ei, cu picioarele către foc, în cerc, ca de obicei.

Dar unul câte unul, ascultând de un cuvânt de ordine, se ridicau acum în tăcere şi se furişau spre un unghi al luminişului.

Şoapte. Braţ-de-Fier spunea:

— Comoara a descoperit-o el şi cu Pielea-Roşie. Au să ceară parte dublă, ba vor cere poate chiar jumătate din tot aurul. Credeţi voi că „Marie-Jeanne” are nevoie de un locotenent secund pentru a se înapoia la „Ţestoasa”?

Haide-hai, băieţi, niţică energie, ce dracu! E în interesul nostru. Tu, Gael, ia pe seama ta pe Indian fără zgomot, mă-nţelegi.

Flamand şi Rodriguez, voi însărcinaţi-vă să suprimaţi pe câinele asta slugarnic de Yann.

Eu iau asupra-mi pe junele domnişor. Ceilalţi, ştergeţi-o înainte cu pocitania.

O rază a lunii care se ridica, lumina feţele lor crâncene. Nici unul din aceşti bandiţi nu-şi aducea aminte de bunătatea cu care se purtase secundul cu oamenii săi, de devotamentul lui în lupte, unde se arunca totdeauna cel dintâi, ca să-i târască după sine la atac.

Un singur gând stăruia sub fruntea lor strâmtă: „O parte mai mare din comoară”.

Cât despre Braţ-de-Fier, în ochii lui scânteia o bucurie haină. Pizma înăbuşită care clocea în el împotriva tânărului conte de Montbard ale cărui succese îl umiliseră de atâtea ori, gelozia lui, avea să-şi capete în sfârşit satisfacţia.

Câteşitrei dorm fără urmă de bănuială.

Duşmanii lor se târăsc prin ierburile călcate în picioare ale taberei lor.

Treaba se executa repede şi metodic.

Pe când mâinile mari ale lui Gael se strâng puternic în jurul gâtului Indianului al cărui trup se zbate zadarnic în spasme, scânteiază în acelaşi timp două fulgere: o ţâşnitură de sânge izbucneşte din beregata tăiată a lui Yann, în timp ce lancea lui Braţ-de-Fier pătrunde, prin manta, în pieptul locotenentului secund.

Acesta sare în capul oaselor ca un resort.

Dar, în acelaşi timp, un răcnet teribil răsună, şi nu victimele l-au scos. O dihanie informă şi urlătoare se abate asupra lui Braţ-de-Fier, surprins tocmai în clipa când e năpustea şi el cu cuţitul. Dihania în saltul ei răstoarnă la pământ şi pe Subţirelul. Ultimele licăriri ale focului luminau în străfulgerări blana unui animal.

Cuprinşi de groază, oamenii sănătoşi o rupseră de fugă rupând pământul, înspre desişul pădurii, răcnind:

— E „Hizli-Pocti”… Se răsbună!

Răsună un foc de pistol, — era Subţirelul care pe jumătate strivit sub povara fiarei, îşi putuse libera un braţ şi trăsese un foc la întâmplare.

Tărăboiul acesta sperie fiara, care sări spre pădure, se căţăra în primul copac şi dispăru.

Se lăsă o tăcere grea. Luna lumina acum o privelişte de groază:

Trei oameni zăceau morţi: Indianul, sugrumat în somn, sărmanul Yann sângerând din beregată ca un animal înjunghiat, precum şi unul din ucigaşi, Rodriguez, căruia îi sărise în ceafă cuguarul, care îl pândise la rândul lui. De pe o cracă şi ale cărui gheare înfigându-i se în gât, îi rupseseră arterele vitale.

Subţirelul se simte nespus de slab; creierul îi e înnegurat de-o uluială copleşitoare.

Cu mare greu el se târăşte până lângă tovarăşii lui şi constată

moartea lor…

Deodată, pricepe lovitura aceea ce-l trezise din somn: o lovitură de pumnal sau lance - e rănit, sângele îi curge şiroaie din coastă… El şi bieţii lui prieteni au fost victimele unei curse infame. Încearcă să-şi strângă mantaua pe rană, dar durerea se trezeşte, sfâşietoare. Îşi pierde cunoştinţa.

15.
PĂRĂSIT

Pe cerul mohorât, negru ca cerneala, când şi când fulgerele îşi brăzdau zigzagurile lor neliniştitoare.

Savana îşi reluase calmul ei impozant, ultimele zgomote ale fugii corsarilor se stinseseră.

Subţirelul, întins fără de putere, lângă groapa adâncă pe care o săpaseră camarazii săi ca să ia comoara, aştepta... ce? N-ar fi putut spune. Se afla într-o stare de uluială care-i răpea orice mijloc de control asupră-şi.

Se stârni un vânt care mătura pământul împingând spre el praful spulberat, şi boarea lui îi mângâia fruntea care-i ardea în friguri.

Deschis ochii, foarte uimit că nu vede nimic în juru-i. Unde se află? Culmul câmpiei îl impresiona... Nu-şi mai amintea... Încetul cu încetul, totuşi, memoria îi reveni. Strigă:

— Braţ-de-Fier! Ochi Galben!...

Drept răspuns un nou fulger spintecă întunericul, inundând timp de o secundă toată zarea cu lumina lui albă. Tânărul, ca biciuit de ea, ridică capul.

Era singur!

Mişcarea pe care o făcuse îi produse o durere atât de cruntă, încât îl făcu să-şi revină cu totul în simţiri.

Cu un gest obosit duse mâna la frunte, dar şi-o retrase îndată năclăită de un lichid lipicios: sânge! sângele lui care se închega. Fusese aşadar rănit?

Acum îşi amintea: descoperirea comoarei, complotul flibustierilor şi al lui Braţ-de-Fier...

S-ar fi putut vreodată crede că lăcomia de aur să-l facă atât de crud pe acest tovarăş, necioplit desigur dar atât de brav şi care în diferite lupte înfruntase pe Englez cu atâta curaj? Avere, bani, iată adevărată mare ambiţie a umanităţii.

„Ei, Subţirelule, prietene, îşi spuse rănitul, pe când un zâmbet

amar i se zugrăvi pe buze. Oare nu şi pe tine setea ta de aur te a pus în situaţia asta cumplită? Asta o să te înveţe minte, camarade, să nu mai pofteşti să aduni comor!

„Totuşi nu-mi amintesc să fi fost lovit în cap de ceilalţi”.

Făcu o sforţare ca să se ridice şi simţi deodată o durere violentă într-o parte.

— Of! gemu el, acolo-i!

Şi-şi duse mâna la coaste. Sângele se şi uscase.

— N-am ucis! gemu nenorocitul care Închise ochii şi-şi aruncă capul înapoi.

Prevedea toată scena şi îi retrăia fazele oribile: urletele de bucurie ale flibustierilor, cu desăvârşire galvanizaţi de vederea bogăţiilor nemaipomenite pe care le dezgropau, apoi, bivuacul, sub cerul greu de furtună în noaptea înfricoşătoare şi, deodată, urletele demonilor dezlănţuiţi, bătălia, lupta deznădăjduită, tragica jertfă a credinciosului Ochi Galben… în clipa aceasta se făcea un gol în memoria tânărului, îşi amintea vag de o impresie cumplită, ca aceea pe care ar fi simţit-o în cursul unei căderi vertiginoase în fundul unei prăpăstii.

Şi acum se afla aici, singur, părăsit, în savana uscată, istovit de pierderea sângelui.

Avea să moară deci ca un câine în pustiul acesta? Fără mângâierea de a avea pe lângă sine pe vreunul d n semenii lui iar trupul îi era hărăzit să ajungă prada vulturilor şi a fiarelor?

— Doamne Dumnezeule! Doamne, fie-ţi milă de mine. Gemu nenorocitul care-şi mai aduna odată toate puterile ca să încerce să se ridice, dar care, îndată, recăzu greu la pământ.

Era sfârşitul, nu mai încăpea îndoială?

Era pedepsit pentru lăcomia lui.

Cine ştie dacă nu era chiar vreo maşinaţie misterioasă a Idolului cu lancea de aur care se răzbuna pe acela care voise să-i cunoască secretul?

— Sunt blestemat! îngână Subţirelul, tremurând tot încercând să-şi adune gândurile ca să se pregătească de moarte.

Dar fără de voie, nu izbutea să creadă în fatalitatea sorţii lui.

Atât de tânăr, atât de plin de vigoare, secerătoarea nu va îndrăzni, ea care-l ocolise atât de adesea când el o căuta cu; atâta întunecată ardoare, după sinistrele evenimente care modificaseră atât de cumplit cursul vieţii lui.

Dar acum, voia să trăiască, să trăiască, să trăiască pentru

Marie-Asuncion, care-l aştepta, acolo, care-l iubea, — de asta nu se putea îi doi.

Nu, nu! bruta ceea sângeroasă, dezgustătoare Braţ-de-Fier nu se va căsători cu ea, cu fata asta curată pentru care riscase aventura mortală.

Banditul avea comoara, e adevărat, dar el, Rene, îi va aduce cinstea lui nepătată, lucru care preţuia mai mult decât toate averile din lume.

Nu! nu, voia să trăiască, ţinta vieţii lui încă nu fusese atinsă.

Încordându-se puţin, izbuti să se ridice în genunchi şi încercă să se târască. Dar încotro? Unde să fie mântuirea? Un fulger mai slab decât celelalte, spinteca încă odată întunericul şi lumina lui fugară îl lămuri.

Avusese timpul să desluţească păduricea care despărţea tabăra lor de micul golf unde camarazii săi legaseră de ţărm pe Marie-Jeanne.

— Hai! îşi spuse el, încă o sforţare.

Ajutându-se cu mâinile, încleştându-se de smocurile de iarbă, înfundându-şi adânc degetele crispate în nisip, începu să înainteze.

Rana din coastă nu-l mai făcea să sufere atâta, dar cât de greu îi era capul! Cum îi apăsa ca un munte pe umeri!

Gâfâind, cu genunchii însângeraţi, ajunse la marginea păduricii, călăuziţi du-se, ca un automat, după două puncte luminoase care strălucea verzui, aproape la nivel cu pământul.

Când fu aproape de tot, un fel de mieunat răsună şi văzu un ghem negru trecând de asupra lui; speriat la început, izbucni curând în râs, cu toată durerea: era fără îndoială vreo mică fiară turburată în plimbarea ei nocturnă şi căreia îi fusese frică de el.

Subţirelul îşi reluă târâtul anevoios şi dureros. Respiraţia îi devenea tot mai grea şi gâfâitoare.

Crengile joase ale desişurilor îl izbeau în obraz, în ochi Spinii îi sfâşiau mâinile. Deodată, se înfunda într-o mocirlă mică, acoperită cu un uşor covor de muşchi.

Întins molatec pe culcuşul umed în care se năruise, nenorocitul se simţea fără de vlagă ca să-şi reia mersul de-a buşilea; o toropeală căreia nu-i se putea împotrivi, îl cotropi încetişor.

Închise ochii…

Deoarece numai putea altfel, nu-i rămânea decât să doarmă

în pădurea asta; mâine dacă n-o fi mort, va încerca să ajungă la golf.

Mâine?

Setea îi sfâşia gâtlejul, buzele îi ardeau..

— Puţină răcoare, sfinte Dumnezeule!

Ca şi cum cerul i-ar fi auzit rugăciunea, un curent de aer răcoros veni să-i mângâie uşor fruntea; respira mai uşor.

Fără a căuta să-şi dea seama de unde-i venea această uşurare, se lăsă cu totul în voia plăcutei senzaţii care-l îmbia: s-ar fi putut spune că cineva şi-ar fi luat sarcina să-i facă vânt cu evantaiul, şi suflul părea că deplasează totul în jurul capului său.

În acelaşi timp, în mijlocul impresionantei tăceri a nopţii tropicale, un uşor fâlfâit îi izbi ureche: o pasăre?

Subţirelul întinse braţul, şi mâna lui, în întuneric, se izbi de un corp moale şi vâscos, a cărui atingere îl făcu să tresară de scârbă. Deschizând ochii, văzu la o mică distanţă de capul lui, doi mici cărbuni aprinşi care se mişcau încet: un vampir!

Ceea ce el luase drept o uşurare nu era decât bătaia de aripi a hidoasei zburătoare nocturne care-l alese pe el pentru sânger sul său praznic.

— O! nu, nu, murmură nenorocitul, nu, numai asta nu! E prea oribil!

I se părea că şi simte pe gâtul lui muşcătura scârnavă…

— Nu, nu, numai o astfel de moarte nu!

Disperarea redădu muribundului puterea. Lunecând şi căzând înapoi, izbuti totuşi să iasă din g ura care-l reţinea prizonier, şi cu o sforţare supra omenească se ridică în picioare. Mânat de spaimă, recăpătă o energie trecătoare şi începu să alerge.

Deodată, bolta de frunzet a păpurii înceta, descoperind cerul imens, plin de stele

Furtuna trecuse.

Subţirelul alerga mereu, ca un somnambul, dar urechea lui de marinar prindea murmurul undelor care vâjâiau slab pe plajă.

Încotro mergea?

Picioarele lui, pe care nu le mai simţea, loviră apa, înspumegând-o; se poticni şi e nărui fără de cunoştinţă pe nisip, lins de valurile refluxului, care se depărtau de el cu părere de râu, parcă.

16.
SURPRIZELE AURORII

Cu brutalitate, dintr-odată, după o aurora rapidă, soarele biruitorul nopţii, se ivi dintre unde şi lumina lui strălucitoare se întinse ca o pânză de aur cuceritoare pe marea imensă, pe coastă, pe natura întreagă, încă amorţită.

Cerul de un albastru gingaş, îşi întindea cortul de mătase, uşor învrăstat de dungi trandafirii pe pământul fericit că retrăieşte.

Micul golf de la Campesca era pustiu, descoperindu-şi nisipul fin care-i forma fundul, căci marea era retrasă departe.

Un trup zăcea pe plajă: un cadavru, fără îndoială?

Era flibustierul nostru, Subţirelul, înţepenit acolo unde căzuse în seara din ajun pe când fugea de ororile nopţii şi de spaimele pădurii: sângele pe care-l pierduse în mare cantitate îl slăbise până într-atât încât nu-şi revenise încă în simţiri. În jurul şi deasupra lui păsări de mare, fericite că trăiesc în frumoasa zi care începea.

Pescăruşi, albatroşi, corle, zburau încoace şi încolo, se lăsau repede pe nisip, atâta cât să ciugulească din pământul umed, cu ciocurile lor lungi, încârligate, un vierme, o scoică, un nenorocit de peşte care se lăsase surprins de retragerea undelor, apoi hora voioasă reîncepea în aer, nepăsătoare de trupul întins sub ea.

Deodată, ca dintr-una şi aceeaşi batere de aripă, şi cu larmă mare de ţipete ascuţite, tot poporul acesta de zburătoare se risipi şi fugi, ducând departe, ţipetele, agitaţia lor.

Care să fi fost pricina care a putut produce această retragere rapidă, turburând păsările, care păreau că se bucură de stăpânirea netulburată asupra acestui mic golf unde obişnuiau să zburde.

Subţirelul, totuşi, nu făcuse cea mai mică mişcare.

Cu totul altul era motivul care pusese pe fugă pescăruşii şi

corlele.

La orizont se ivise o pânză şi bastimentul care o purta, împins de un vânt favorabil, se apropiase repede de ţărm. Sosirea lui neaşteptată la câteva sute de metri de golful aurit de raz le soarelui de dimineaţă pricinuise retragerea poporului aerului.

Acum liniile bastimentului se precizau; era un vas de război cu trei catarge impunătoare şi cu pânze strălucitor de curate.

Pe punte, mateloţii se agitau. Fluierături despicau aerul şi ordine trimese prin pâlnia port-voce porneau de pe dunetă spre pupă.

Dar ce voia acest bastiment mândru şi cutezător?

Nu se putea gândi să se apropie mai tare de coastă; n-avea el sondori pe bord. Carena lui risca să râcâie în curând fundul golfului.

Incendiată de lumină, prora lui, închipuind un corp de femeie, poleit şi fin sculptat, părea o sfidare a întunecatelor divinităţi ale valurilor, iar ghereta tunurilor lui, mult ridicată, domina tot orizontul.

Răsunară trei şuierături ascuţite şi, asemeni unei legiuni de maimuţe redate libertăţii, gabierii se repeziră să se caţere în sus pe catarge apoi, în mai puţin timp decât ne trebuie ca s-o scriem, pânzele căzură, pe când prin pâlnia port-voce se încrucişau ordinele:

„Stopaţi!”

„Aruncaţi ancora!”

Un scârţăit turbură liniştea golfului şi două ancore, reţinute de enormele lor lanţuri, coborâră încet spre mare înspumându-i suprafaţa.

„Salut pământul!” mai strigă de pe bord o voce autoritară.

„În numele Regelui!” răspunseră în cor oamenii echipagiului.

Un bubuit ca de tunet cutremură calmul micului golf, bastimentul trăsese un foc de tun; un nor gros ca o pâclă acoperi undele, mascând totul.

„A doua baterie! Toţi gata!

„Trăiască Regele!”

Un detunet şi mai zguduitor ca primul, răzbubui în văzduh. Vasul înalt dispăruse, cu desăvârşire ascuns de fumăraia ierbii de puşcă; numai catargele se mai vedeau.

Subţirelul dezmeticit de detunături, deschise ochii.

Ce se petrecea?

Se ridică într-un cot în momentul când fregata trăgea a doua ei salvă şi văzu un stindard larg, desfăşurat, alb cu flori de crin, fluturând vesel în vântul dimineţii catargul cel mare, cu mătasea scăldată în plin soare.

În acelaşi timp din negura artificială se înălţau urale nesfârşite.

„Stindardul Regelui? Să fie un bastiment de război francez? Nu cumva e numai visul lui care continuă? Dar la mişcarea ce o face ca să se ridice, durerea care o simte îi confirmă realitatea.

Fumul se risipea puţin câte puţin.

Subţirelul gâfâind de nădejde, se ridic se iar în genunchi, dar nu izbuti să scoată nici un sunet din gâtlej.

Trase de ancorele ei, fregata se răsucise puţin şi prezenta acum în lumina soarelui flancul şi pupa pe care flibustierul de ocazie, nebun de bucurie şi în acelaşi timp cuprins de teamă, putu citi acest nume în litere de aur:

„JUNONA”

17.
CAVALERUL REMY DE MONTBARD

Subţirelului nu-i venea a-şi crede ochilor.

„Junona”! frumoasa fregată a Regelui unde avusese onoarea să servească! Vasul lui!

Nu, nu era ceva aievea, era un vis, un miraj iu care avea să risipească la bătaia vântului: nu şi nu, era prada unei halucinaţii cu atât mai ademenitoare cu cât îl copleşea cu mai multă nădejde.

Dar, ca pentru a-i risipi îndoielile, pe flancul vasului ancorat, colo, pe care-l vedea cu ochi tulburi şi umeziţi de lacrimi fericite, izbucni un nor alb străpuns de-o lungă limbă de foc, apoi un şuierat grav trecu deasupra capului său! şi la vreo cincizeci de picioare de capul lui, o ghiulea lovi pământul, unde explodă, ridicând o jerbă de nisip şi de pietre.

Graţios, batismentul evoluase îndată după această lovitură de tun a cărui bubuitură zguduise violent atmosfera micului golf.

De astă dată tânărul nu se mai putea înşela, dar atât îi era de mare slăbiciunea încât, cu toată dorinţa lui şi încordându-şi toate puterile voinţei, nu putea izbuti să se mişte, să facă un semn oarecare prin care să reuşească să atragă asupra-şi atenţia.

„Junona”, era „Junona” unde fusese atât de mândru că serveşte; unde-şi petrecuse cei mai frumoşi ani sub ordinele bravului comandant De la Luzardière.

De ce a trebuit oare să fie silit să-şi părăsească bordul, pe camarazii săi, totul şi pe toţi, şi să-şi refacă o existenţă de aventurier!

Şi acum încă, chiar când mântuirea venea întâmplător să i se ofere, când poate că vreun prilej unic se înfăţişa ochilor lui de a-şi regăsi vechii şefi şi să facă să strălucească în ochii tuturor nevinovăţia lui, iată-l că şovăia.

Fregata făcuse un viraj, prezentându-şi acum bateria de tribord cu faţa spre uscat, şi încă odată, ghiulele izbucniră din pântecele ei, cu un zgomot îngrozitor şi strident pe când o ploaie de ghiulele scormonea mica plajă.

— Ia te uită, îşi spuse t nărui, nu-i nicidecum un vis! Mă şi bombardează acum!

Voi să strige.

— Ohei! Opriţi! cei de pe Junona!

Dar vocea îi scăpă atât de slabă de pe buze, încât, aproape fără de voie zâmbi cu ironie în faţa propriei lui neputinţe, apoi, ruşinat de frica ce o trăsese, ridică din umeri.

— Dar tare prost mai sunt!

Îşi aduse aminte că era un obicei în marina Regelui să se tragă cel puţin o salvă, pe pământul fără stăpân pe care voia să-l ia în posesiune şi, fără de îndoială, Comandantul „Junonei” respectase tradiţia.

De fapt bombardamentul nu avusese urmări şi Subţirelul, de pe culcuşul lui de nisip mărunt, văzu limpede două bărci scoborând de pe bordul cel mai de sus al fregatei şi, manevrate prin două funii solide de către echipaj, atingând suprafaţa apei. Acum, nişte marinari, căţărându-se pe scări de frânghie, se lăsau să alunece în jos pe băncile bărcilor.

În fiecare din ele se aşeză câte un ofiţer, ţinând în mină câte un steag cu floarea de crin.

Soarele dimineţii sclipea pe aurul uniformelor superiorilor echipajului şi pe pălăriile de piele ale marinarilor.

Tânărul ca prin vis, auzi o comandă:

— Acostaţi!

Deodată, douăzeci şi patru de vâsle izbiră suprafaţa verde-albăstruie a golfului, ridicând în jurul lor spume uşoare, şi bărcile, vâslite repede, se îndreptară spre uscat

O spaimă de nedescris strânse atunci inima părăsitului.

Oamenii aceştia care se apropiau de el, erau marinari francezi poate că printre ei, unii l-or fi cunoscut odinioară. Aceşti ofiţeri erau vechii lui camarazi!

Într-o clipită, repede ca fulgerul, revăzu drama cumplită care-l silise să-şi părăsească postul de onoare, bordul şi gradul, odinioară, sub ochiul dojenitor al şefilor săi.

Strălucitul ofiţer locotenent de vas de atunci ajunsese un om scos din lege, un flibustier, drojdia societăţii. O poreclă chiar —

Subţirelul — îi ascundea personalitatea.

Dacă oamenii aci ştia aveau să-l recunoască?

După ce dorise cu înflăcărare să fie salvat şi vindecat, iată că acum se temea de întâlnirea cu ei. N-aveau oare să-şi întoarcă faţa de la el cu dispreţ?

Dacă, cel puţin puterile lui sfârşite, i-ar putea îngădui să fugă, s-ar duce să se pitească în vreun desiş depărtat al pădurii!

Un scrâşnet pe nisip îi izbi urechile, strig te chemări, aproape de tot de dânsul: erau bărcile care cu fundurile lor lunecau pe nisipul plajei: iată-i ajunseseră!

Tânărul întinse braţele, capul i se lăsă înapoi şi îngrozit de-a binelea. Cu un horcăit inconştient recăzu pe nisip.

N-are nimic, domnule comandant o să-şi revină.

— Mă încredinţezi?

— Pe capul meu!

— Atunci veghează, căci nu ţi-aş ierta un deznodământ fatal.

Chirurgul bordului se depărtă, după aceste cuvinte puţin încurajatoare ale şefului său — dl. Căpitan de vas Marchizul De la Luzardière, care primise din partea regelui comandamentul suprem al fregatei „Junona”.

Era cam jignit de puţinul caz pe care-l făcea d. Marchiz de ştiinţa lui, dar ştia bine că acela nu glumea niciodată, şi chirurgul nu ţinea defel ca, pentru o neglijenţă, să facă cunoştinţă cu nuielele de bord, şi cu atât mai puţin cu o anumită frânghie unsă cu săpun, care, cu spilţul ei totdeauna gata, atârna de catargul mare. Aşa erau obiceiurile pe atunci.

Scos din ţâţâni, mormăi:

— Bine, bine, am să i-l scap pe rănitul dumnealui! Dar ce mai caz face de el! Un tâlhar de codru! Mai mare păcatul să transporte o astfel de pramatie pe un vas al Regelui!

Apoi, după ce-şi mai vărsă veninul, chirurgul se îndreptă cu pas târşit spre dulapul de medicamente ca să caute câteva lipitori vii şi însetate, să le pună pacientului său, sigur de efectul lor binefăcător.

Rămas singur lângă trupul cu faţa lipsită de sânge şi palidă ca ceara, care zăcea în cabina lui, pe un culcuş curat, d. De la Luzardière se aplecă binişor asupra rănitului.

În aceeaşi clipă, tânărul deschise ochii, şi îi aţinti, rătăciţi, asupra aceluia care-l observa.

— Ah! făcu el cu un ton înspăimântat.

Dar bătrânul ofiţer îi şi răspunse cu vocea lui caldă şi părintească:

— Ei, cei? Montbard, nu-ţi mai recunoşti prietenii?

— Nu mai există niciun Montbard! Nu mai sunt decât un flibustier, un frate al coastei, cu nume schimbat.

— Ta, ta, ta, prietene, ce-mi îndrugi tu acolo? Crezi oare că mateloţii mei te-au adunat muribund şi fără de putere, de pe plaja asta pustie, ca să te apuci să-mi spui astfel de năzbâtii pe bordul meu?

„Nu ştiu decât un lucru, ascultă-mă bine. Am cunoscut odinioară pe un brav locotenent de marină, cavalerul Remy de Montbard. L-am învinuit pe nedrept aruncându-i cea mai odioasă acuzare şi care, în urma greşelii mele, a trebuit să părăsească marina Regelui.

„Îl regăsesc azi, bolnav, rănit; slavă lui Dumnezeu, care-mi îngăduie astfel să-mi plătesc faţă de locotenentul meu datoria ce-mi apasă sufletul.

„Iartă-mă, prietene, adăugă bătrânul ofiţer, plecând capul şi îngenunchind la picioarele culcuşului.

— Comandante spuse tânărul, cu respiraţia tăiată, vă rog!

— Nu, nu, am greşit şi nu se umileşte nimeni îndeajuns recunoscându-şi greşeala.

Cuvintele acestea, mai mult ca oricare alt leac, avură asupra rănitului o influenţă binefăcătoare.

Fără ca să-şi poată explica cum fusese recunoscută nevinovăţia lui, era reabilitat; visul de groază se risipise. Viaţa de aventuri sfârşindu-se, reintra în normal şi voia acum să trăiască.

Va trăi!

— Totuşi, reluă el, explicaţi-mi, domnule comandant.

— E foarte simplu, copilul meu. După nenorocita evadare a Englezului, care ţi-a adus dizgraţia ce o ştii, unul dintre gabier, cuprins de remuşcare şi-a mărturisit complicitatea pe care a avut-o în aventură şi te-a dezvinovăţit cu totul.

„Cum să-ţi descriu disperarea mea? Dar era prea târziu. Dispăruseşi fără a lăsa urme.

„Nu mai aveam decât un singur gând să ispăşesc; şi-mi oferii viaţa ca jertfă pentru a răscumpăra pe aceea pe care • o pier duseşi d-ta prin vina mea.

„Am cutreierat mările prin toate climele cu bătrâna şi solida

noastră „Junona”.

„Regele dorind să cucerească o fâşie de pământ pe coastă Campeasca şi cum ştiam că asta ar fi lucru cam greu din pricina triburilor de Indieni care sălăşluiau pe lângă ţărmuri, solicitai şi obţinui onoarea de a conduce eu expediţia.

„Acolo te-am găsit! Închipuieşte-ţi bucuria mea că ţi-am putut împărtăşi chiar eu reabilitarea şi să te reintegrez în cadre, căci de azi încolo îţi vei relua rangul pe „Junona”.

„Ai redevenit cavalerul Remy de Montbard, locotenent de vas, şi voi cere Secretariatului de Stat al Marinei Regale un decret de avansare pentru d-ta.

„Dar înainte de a te prezenta, camarazilor d-tale, trebuie să-mi povesteşti ce făceai, cu coastele străpunse şi cu ţeasta zdrobită, pe plaja aceasta de unde te-au adunat mateloţii mei.

Remy, foarte slăbit încă, dar înviorat de fericita întorsătură a evenimentelor, putu atunci povesti pe scurt aventurile lui şi descrise marchizului peripeţiile expediţiei sale cu Braţ-de-Fier.

În momentul în care vorbea de brickul acestuia, comandantul îl întrerupse:

— „Marie-Jeanne”! Dar bine, bietul meu prieten, nu mai există aşa ceva! De cum te vei putea ridica am să-ţi arăt pe punte epava pe care am pescuit-o noaptea trecută. Este firma dinapoi a acestei corăbii, care trebuie să se fi zdrobit, în cursul ultimei furtuni, de stâncile de nord ale golfului.

Montbard nu răspunse îndată.

Dumnezeu, în suprema lui dreptate, îl răzbunase aşadar, şi mizerabilii, care sub conducerea lui Braţ-de-Fier, voiseră să-l omoare, îşi plătiseră crima cu viaţa lor.

— Domnule Comandant, îmi mai îngăduiţi o întrebare?

— Două dacă vrei, prietene!

— Ruta „Junonei”?

În clipa aceasta intră chirurgul şi nu-şi putu ascunde uimirea văzându-l pe d. De la Luzardière, într-o conversaţie atât de intimă cu „flibustierul”.

— Unde doreşti să te conduc spuse căpitanul de vas. Mai ai cumva de căutat vreo comoară, înainte de a ajunge la Brest?

— Aş vrea să fac pur şi simplu o escală la Insula Ţestoasei.

— S-a făcut, băiatule! întoarcem spre insulă! şi tu, adaugă marchizul cu o voce detunătoare, adresându-se chirurgului, vreau ca acest cavaler, Remy de Montbard să fie pe deplin

restabilit, când fregata va intra în portul Ţestoasei. Aranjează-te.

18. COMOARA FLIBUSTIERULUI

— Acostaţi la chei!

— Înţeles căpitane!

Cu pânzele strânse, „Junona” docilă, veni să se alipească de debacaderul Ţestoasei. Mateloţii, adevăraţi acrobaţi, aruncară otgoanele, ale căror laţuri se prinseră de piloţii de lemn. Grinzile cheiului de lemn trosniră şi enormul batisment rămase nemişcat. Toată manevra fusese îndeplinită sub comanda unui tânăr şi frumos ofiţer, cu o îngustă mustăcioară blondă, poate puţin cam palid la faţă, dar cu o înfăţişare foarte distinsă în uniforma lui de locotenent de vas din marina Regelui.

— Remy de Montbard, fostul pirat „Subţirelul”, căci el era, îşi plimbă privirea pe puntea vasului său, unde domnea o ordine desăvârşită.

Ce deosebire pentru tânărul ofiţer între întoarcerea aceasta de cuceritor şi plecarea lui pe Marie-Jeanne, cu câteva săptămâni înainte!

Acum, cu toate rănile vindecate, întremat mulţumită îngrijirilor chirurgului şi mai ales aerului din larg, se întorcea în insulă. Dar în timp ce la plecare se ascundea sub zdrenţele lui de flibustier, acum se întorcea ca stăpân, putea vorbi de sus cu cine ştia el.

Maria-Asuncion! Avea s-o revadă… Numai de dragul ei solicitase această escală. Astăzi nu mai existau obstacole între el şi fată. Braţ de fier dispăruse, şi chiar de-ar fi fost aici. Locotenentul de marină, cavaler de Montbard ar fi ştiut să-l înlăture din calea lui.

La ora aceasta de dis-de dimineaţă - cheiul Ţestoasei era pustiu. De altfel „Junona” nu avusese niciun mijloc sa semnaleze guvernatorului sosirea sa şi pe de altă parte, sosirea unui vas de război echipat din belşug cu tunuri şi cu mijloace de apărare, nu era menită să entuziasmeze populaţia insulei.

Batismentele Regelui nu erau primite niciodată pe meleagurile acestea cu deosebite semne de prietenie, căci vizita lui însemna ordine şi disciplină.

Flibustierii îşi făceau ei cursa în numele Majestăţii Sale, asta era de la sine înţeles, dar o făceau puţin cam prea în numele lor personal, prefăcându-se că nu fac deosebire între vasele amice şi inamice şi atacând uneori şi navele franceze atunci când sperau o pradă uşoară şi îmbelşugată.

Amintindu-şi toate acestea şi existenţa pe care o dusese pe bordul *Mariei-Jeanne-i,* Montbard se simţea cotropit de un simţământ de ruşine.

Ţestoasa! Pământul filbustei! Câte întoarceri de acestea pe lordul lui „Marie-Janne” trăise, alături de sinistrul Braţ de Fier!

Remy cugeta, cu privirile duse în depărtare peste acoperişurile oraşului; deodată tresări, o mână îl bătuse amical pe umăr.

— Ei, cum mai merge, camarade?

Era d. De la Luzardière.

— Ce mai aştepţi de nu cobori să cauţi cec-ace doreşti? O escortă?

Emoţionat, Montbard şovăi o clipă, apoi luându-şi inima-n dinţi, mărturisi şefului său, ca unui tată, motivul puternic pentru care-i ceruse să se oprească în insulă.

Pe buzele bătrânului ofiţer flutură un surâs:

— Nu o escortă îţi trebuie, băiatule, ci mai degrabă preotul vasului; şi ştii că regulamentele noastre sunt formale: nicio femeie la bordul vreunei nave a Regelui!

Remy ridică spre comandantul lui nişte ochi imploratori:

— Bine, bine! De astă dată să facem o excepţie de la consemn. Pe răspunderea mea. Dar tot trebuie ca fata pe care-o iubeşti să primească să se despartă de tatăl ei!... Aşteaptă puţin: mergem împreună să luăm fortăreaţa cu asalt.

După câteva minute, cei doi ofiţeri treceau pragul cârciumii lui nea Caracatiţă,

La sosirea lor, chiorul tresării în dosul tejghelei.

Ce voiau de la el aceşti militari necunoscuţi? Nu-i prea plăcea să aibă de-a face cu reprezentanţii autorităţii; dar, prudent cum era, preferă sa facă haz de necaz şi se aproprie slugarnic.

Dar vocea marchizului De la Luzardière îl opri brusc.

— Trimite-ne pe fiică-ta şi şterge-o!

Hangiul, nedumerit, voi să răspundă, dar bătrânul ofiţer îi aruncă o privire atât de grăitoare, încât chiorul nu mai îndrăzni să deschidă gura şi se retrase de-a îndărătelea.

Se deschise o uşă şi în prag se ivi o făptură încântătoare.

În acelaşi timp o dublă exclamaţie:

— Maria-Asuncion!

— Subţirelu!

Cei doi tineri se recunoscuseră şi stângaci, nu ştiau ce să facă.

— Hai, sărutaţi-vă! spuse, râzând pe sub mustaţă. Bătrânul ofiţer.

Dar ei, roşii ca racul, şovăiau.

Din încurcătură îi scoase marchizul, povestind fetei păţaniile fostului pirat redevenit cavalerul de Montbard.

— Şi acum, domnişoară, în calitate de locţiitor de tată al ofiţerului meu, vă rog să-i acordaţi mâna dv.

— O! domnule, exclamă Maria Asuncion, din toată inima! dar tala n-o să vrea nici în ruptul capului.

În clipa aceasta, Caracatiţă se întoarse în odaie, şi comandantul, fără să piardă vremea, îi repetă cererea lui.

— Nu, răspunse chiorul, nu, fiica mea e logodită cu căpitanul Braţ de Fier şi nu vreau s-o las să plece.

— Dar dacă-ţi afirm că Braţ de Fier a pierit în naufragiul vasului „Marie-Jeanne”!

— Nu cred.

— În orice caz, un ofiţer din marina Regelui face cât Braţ de Fier al d-tale…

— Refuz!

— Te cam întreci cu gluma!

Remy tăcea, privindu-şi cu nesaţ iubita, ai cărei ochi se umpluseră de lacrimi.

Bătrânul comandant simţea că se înăbuşe de mânie.

— Cât vrei pe fiica ta? tună el la hangiu.

— Nimic! răspunse celălalt, n-o dau!

În clipa când rostea aceste cuvinte, uşa hanului scrâşni în ţâţâni şi întorcând capul, toţi văzură intrând silueta înaltă şi bărboasă a Părintelui Eusebe, parohul insulei.

— Binecuvântează, părinte, strigară cei doi ofiţeri deodată.

— Binecuvântarea Domnului fie cu voi! rosti încet bătrânul călugăr. Am văzut din cabina mea că a sosit în port un vas al

Regi lui, iar în oraş mi s-a spus că doi ofiţeri au intrat în hanul acesta. Am venit să le vorbesc şi să-mi îndeplinesc în acelaşi timp o pioasă datorie.

Iată ce mă aduce acum aici. Acum câte-va luni, doica acestei fete — şi o arătă pe Maria-Asuncion — mi-a destăinuit cu limbă de moarte secretul originii ei.

Cei doi ofiţeri se priviră miraţi.

— Da, continuă călugărul capucin, Maria-Asuncion nu este fiica acestui nelegiuit hangiu. El a furat-o de la adevăraţii ei părinţi, nişte plantatori din Guadelupa, la care a fost în slujbă şi pe care i-a asasinat.

Fata se apropiase de Remy şi tremura ca varga,

La auzul acestor cuvinte, chiorul se retrase până în fundul sălii, şi-şi rostogolea cu o expresie grozavă unicul său ochi.

Părintele Eusebe nu se lăsa turburat. Calm, majestuos, domina cu statura lui înaltă sala hanului, puţin obişnuită cu asemenea vizite şi care în locul prezenţei auguste a unui slujitor a lui Dumnezeu era deprinsă să vadă tot felul de orgii.

Cu fruntea lui ca de fildeş imaculat cu capul lui încoronat cu păr alb, preotul ilumina cu adevărat această vizuină infectă, şi momentul era atât de solemn încât se simţea că aveau să se petreacă lucruri grave.

Caracatiţă încercă să lupte cu ajutorul minciunii. Ridicându-şi încet capul lui cu păr creţ şi aruncând fulgere pe ochiul lui unic de ciclop, mârâi înfundat, apoi urlă:

— Dovada! Dovada minciunilor acestora, Părinte!

Răspunsul nu se lăsă aşteptat, părintele Eusebe fâlfâi un pergament:

— Iată actul de botez al celei pe care greşit o numim Maria-Asuncion; adevăratul ei nume este…

Nu putu sfârşi, căci o împuşcătură răsună ca un tunet în strâmta sală a hanului, care se umplu de fum. Dar la lumina focului de pistol, fata şi cei doi ofiţeri putuseră vedea trupul jalnic al părintelui Eusebe năruindu-se, lovit mortal,

Trăsese Caracatiţă, nemaiştiind cum să înlăture acuzarea călugărului. Dar prin aceasta îşi semnase propria lui condamnare. Într-adevăr, d. De la Luzardière nu-l slăbea din ochi, şi abia se stinsese zgomotul primei descărcături că se auzi o nouă detunătură: un glonte tras de o mână sigură găurise ochiul unic al cârciumarului care, lovit de trăsnet, se prăbuşi şi

el picioarele victimei lui.

Pe antereul bătrânului călugăr se vedea o lunga pată de sânge.

Maria-Asuncion ridică cu evlavie capul Părintelui. În timp ce Remy se apleca deasupra buzelor lui albe. Dar dintre ele numai ieşea niciun sunet. Capelanul insulei murise, victimă a datoriei.

Deodată ochii lui Remy se îndreptară maşinal spre mâna dreaptă a capucinului, crispată pe pergamentul ce începuse să-l citească în momentul când fusese asasinat.

Tânărul se aplecă şi descleştă degetele care începeau să se Înţepenească. Apoi se duse repede la fereastră şi la lumina zilei începu să descifreze actul de botez.

Căpitanul de vas, care se apropiase de subalternul lui, îl auzi scoţând un strigăt înăbuşit.

— Ce mai e, prietene? întrebă el, cuprins din nou de nelinişte.

Dar privirea lui Remy strălucea din nou pe plăcere; se întoarse spre şeful lui, şi înclinându-se, îi spuse:

— Domnule comandant, rolurile au fost răsturnate. Acum îmi permit eu să vă cer respectuos mâna nopoatei dv.

— A... a nepoatei mele? bolborosi bătrânul ofiţer care nu mai înţelegea nimic.

— Exact, a d-rei Mărie de Longpont pe care o aveţi în faţă — şi Remy o arătă pe Maria Asuncion, care nici ea nu mai înţelegea nimic — fiica lui Jacques-Arthur-Francois Janet de Longpont, guvernatorul Regelui pentru insulele şi domeniile Martinica, şi a doamnei Cristina Ursula-Luiza de la Luzardière, soţia lui, după cum *dovedeşte* acest venerabil act.

— Cristina de La Luzardière? E răposata mea soră, asasinată de Negrii revoltaţi odată cu cumnatul meu, guvernatorul insulei, acum vreo douăzeci de ani,

— Atunci totul se explică, d-le comandant. Sora dv., avea o fetiţa, d-ra Marie pe care o vedeţi, care, după cum spunea acest nefericit Părinte, înainte de a muri, i-a fost furată în momentul răscoalei de acest bandit de Ortega.

— Nepoata mea. Nepoţica mea! repeta bătrânul ofiţer, fericit şi uimit totodată. Eu care mă credeam singur pe lume, am o nepoată!

Remy, copilul meu, vino în braţele mele, şi tu Mărie, vino şi tu: de-acuma încolo am să am doi copii.

Cu toate tristele evenimente ce se desfăşuraseră, bucurie şi

pace umplu inimile celor doi tineri. Pe obraji li se prelingeau lacrimi de bucurie; se aruncară în braţele deschise ale căpitanului de vas.

— Dar nu putem rămânea aici, reluă acesta. Junona trebuie să ridice ancora şi înainte de asta trebuie să îngrijim de înmormântarea Părintelui.

Ţinând pe Mărie şi pe Remy de câte un braţ, d. De la Luzardière ieşi din sala hanului şi se opri în prag:

— Spune Mărie, întrebă el, înainte de a părăsi insula Ţestoasei, unde-ţi rămân toate amintirile din copilărie, nu regreţi nimic?

— Nimic, unchiule, crede-mă, răspunse fata roşind.

— Nimic? stărui Remy de Montbard ai cărui ochi o priveau şăgalnic.

Fata se uită la el fără să-nţeleagă.

În port, flamurile cu floarea de crin fâlfâiau vesel pe catargele „Junonei”, albe în lumina soarelui de dimineaţă, ca o chemare a Franţei, a scumpii patrii depărtate dar pururi prezente spre care avea să-i ducă graţioasa fregată.

Întrebătoare, Mărie de Longpont căuta să ghicească gândul logodnicului ei.

— Ei, draga mea, spuse într-un târziu acesta puţin cam ironic, nu-ţi pare rău după faimoasa comoară a Idolului?

— Remy, Remy! strigă atunci fata cu o privire drăgăstoasă, cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare? Nu e comoara pe care mi-o dai astăzi de sute de ori mai preţioasă ca aceea pe care mi-ai făgăduit-o?

---- SFÂRŞIT ----

APARE LA 15 ALE FIECĂREI LUNI UN NOU VOLUM

Cereți ULTIMELE VOLUME APARUTE

în colecția **„AVENTURA"**

Publicațiune periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

No 14: CAPTIVA IN INSULA VAMPIRILOR
No 15: STAPANII HIMALAYEI
No. 16: VRAJA MILIOANELOR
No 17: IN IMPARAȚIA MORȚII ALBE
No 18: MISTERELE MADAGASCARULUI
No. 19: CAPTIVUL PADURII VIRGINE
No. 20: MILIOANELE LUI VULPE-ROȘIE
No. 21: SCLAVA PIRATULUI
No 22: MISTERIOASA EXPLOZIE DEPE „NICOBAR"
No. 23: FUGARA
No. 24: CAPITANUL URAGAN
No. 25: ȘEICUL FANTOMA
No 26: AVENTURILE COLONELULUI GERARD
No 27: IN ȚARA URIAȘILOR ROȘII
No. 28: IN VÂRTEJUL MORȚII
No. 29: PERLA FAKIRULUI
No. 30: EXPERIENȚA D-RULUI WARD

ULTIMUL VOLUM:

O logodnică dezamăgită. — Un prinț ca puțini alții. — Șarpele de aur. — Goana în necunoscut. — In puterea sugestiei. — Furtul. — Război, etc.

Prețul 8 LEI + timbru Casei Scriitorilor 1 Leu = 9 LEI

Imprimeriile „Adevărul" S. A. București